

РІК LXXIII, Ч. 7-8, ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ – 2016 – JULY-AUGUST, № 7-8, VOL. LXXIII

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

РІК LXXIII ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ Ч. 7-8

Головний редактор – Лідія Слиж

Англомовний редактор – Тамара Стадниченко

Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова СУА

Уляна Зінич, Святослава Гой-Стром,

Вірляна Ткач, Петруся Савчак,

Лариса Дармохвал (Україна)

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

ISSN 0740-0225

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXXIII JULY-AUGUST № 7-8

Editor-in-chief – Lidia Slysh

English-language editor – Tamara Stadnychenko

Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President

Uiana Zynych, Sviatoslava Goy-Strom,

Virlana Tkacz, Petrusia Sawchak,

Larysa Darmokhval (Ukraine)

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

ЗМІСТ – CONTENTS

Лідія Слиж. «Україна – це ти!».....	1
Маріянна Заяць. Ділимося вітками та думками	2
Валерій Чалий. Подяка.	4
Повідомлення Конвенційного комітету	5
Святослав Левицький. Іван Франко – титан думки і праці.....	6
Микола Галів. Марія Лабунька. «Спогади».	8
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, News & Views	11
Наша обкладинка / Our Cover	12
Irena Gramiak. Dark Nights Bright Stars	13
Іван Франко. Пролог до поеми «Мойсей».....	14
Orysia Nazar Zynych. The Mental Health Institute at UCU: Impact and Impressions	15
Оксана Кузишин. Великдень у Львові.....	16
Доброчинність	20
Діяльність округ та відділів СУА	24
П'ятий випуск школи шляхетних українок в Коломиї.....	31
Галина Романишин. «І слово, і пісня, матусю, тобі».	32
Ihor Magun. Summer Health and Beauty Tips.	33
Іван Франко. Лисиця і журавель. Лисиця і рак.	34
Відійшла у вічність.....	36
Олена Стельмах-Морозевич. Лист до редакції	36

На обкладинці: Діанна Дергак. *Пам'ять і краса*. 40" x 52". Олія на полотні.

On the cover: Diana Derhak. *Remembrance and Beauty*. 40" x 52". Oil on canvas.

- The Editorial Board does not always share the point of view of the author.
- In Ukrainian, the editors follow the orthography of the Holooskevych dictionary.
- No reprints or translations of *Our Life* materials are allowed without the editor's written permission.
- The author is responsible for the accuracy of the facts in the article.
- Unsolicited manuscripts will not be returned.
- The editor reserves the right to shorten submissions and make grammatical corrections.
- PLEASE NOTIFY US OF ADDRESS CHANGES PROMPTLY – there is no charge.
- There is no charge for MEMORIAL NOTICES and the photographs with them.
- Please note that the deadline for all ARTICLE submission is the **10th of each month**.
- Authors are requested to include a telephone number with manuscripts to allow us to acknowledge submissions and verify information.

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

**POSTMASTER – send address changes to:
“OUR LIFE”**

203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2016 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Канцелярія СУА та адміністрація журналу “Наше життя”:

Tel.: (212) 533-4646

E-mail: office@unwla.org • E-mail: unwlaourlife@gmail.com

Адміністратор: Оля Стасюк

Канцелярйні години: вівторок, середа, четвер – 11 – 7

UNWLA / *Our Life*

203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706

Administrator: Olha Stasiuk

Office hours: T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.

\$3 Один примірник / Single copy

\$45 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members

\$50 В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA

Членки СУА одержують “Наше життя” з оплатою членської вкладки через відділ. Передплатникам письмово нагадується про відновлення передплати.

Річна вкладка вільної членки СУА – \$50.

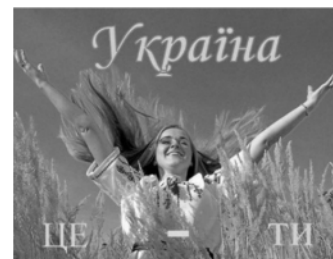
Our Life magazine is included in UNWLA member annual dues, payable through the member's branch.

Subscribers are sent renewal letters.

Annual dues for UNWLA member-at-large – \$50.

**Щиросердечно вітаємо союзнок Америки
та читачів журналу «Наше Життя»
з 25-ю річницею незалежності Української держави!
Зичимо наснаги до праці за її процвітання
та глибокої віри у щасливе майбутнє українського
народу!**

Головна Управа СУА та редакція журналу «Наше Життя»

Чверть століття незалежності і чверть століття боротьби за цю незалежність! Вкотре задумуюсь над тим, наскільки наша історія знаменується численними повторами страждань, переживань, болів і боротьби. Так, боротьба триває, але до 25-ї річниці своєї незалежності українська нація консолідувалася як ніколи раніше: зараз усі усвідомили, що бути українцем – це не порожні слова. За цим поняттям тепер стоять людські життя і геройські вчинки. Через події останніх двох років ми, українці, відкрили в собі багато нових рис. Вдуматися тільки, скільки волонтерів зараз будують Україну: від бабці, яка ліпить для воїнів АТО вареники, – до відчайдухів, які доставляють на передову бронетехніку, амуніцію і продукти. І не лише в Україні. Українці всього світу допомагають Україні відстоювати свою незалежність! Нарешті, ми зрозуміли, що всі ми – одна сім'я, що справа в усіх – спільна. Нарешті, прийшло розуміння, що, якщо не боротимемося, можемо втратити українську державу. Нарешті, українці зрозуміли, що необхідно долю країни брати у свої руки, що вони можуть бути господарями своєї власної держави. Це дуже важливо.

Наведу слова проф. Ярослава Грицака, відомого сучасного історика і публіциста, який навів два найважливіші здобутки України за роки незалежності:

– Перший, що Україна стала легітимною частиною міжнародної спільноти. Стало зрозуміло, що Україна не є державою-одноденкою, як їй пророкували, що вона не розпадеться і не зникне, і що є загальний консенсус у світі щодо її існування. Найкращим цьому підтвердженням є те, що в російсько-українському конфлікті в ізоляції опинилась не Україна, а Росія. Для мене це є доказом легітимності української держави в світі. Україна – це факт.

Другий здобуток – ровесники незалежності. Це покоління, яке за своєю ціннісною основою ближче до європейців, до своїх європейських ровесників, аніж до старших українців. Це дуже обнадійливий факт, тому що він дозволяє припускати, що найближчі 20-25 років Україна матиме стабільний напрям. **Покоління, яке вже сформувало цінності, просто так їх не змінить.** Як свідчать дослідження – цінності формуються в підлітковому віці, і вони вже залишаються як певний кістяк на все життя. Тому я вважаю, якщо нам не вдасться зараз справитись із реформами і обіцянками, ми не втратимо ще свій шанс, оскільки час ще буде і шанс ще буде, можливо, навіть не один.

Час працює на Україну! З кожним роком українці своїм прикладом, своїм характером та своїми досягненнями здобувають нове ім'я своїй Батьківщині. Українська армія з кожним днем стає все могутнішою, культурні та спортивні досягнення стають все вагомішими, а українська музика уже давно підкорила усі континенти своєю надзвичайною мелодійністю. Але мало просто одягнути вишиванку або начепити синьо-жовтий прапорець, треба кожного дня робити хоч маленьку справу на користь своєї Батьківщини! Бо незалежність починається в кожному з нас, в наших мріях та думках... Це доказала новітня українська Героїня Надія Савченко, яка стала символом відродження гідності нації так, як у свій час Жанна Д'Арк для Франції. «Народ України не дасть нам спокійно сидіти в цих кріслах, якщо ми зраджуємо її. Україна – понад усе!» – заявила з трибуни Верховної Ради у своєму першому виступі народний депутат України Надія Савченко.

Так, вона має підтримку не лише всього народу України, але й українців всього світу. Адже всі боролися за її визволення з російського полону. Пам'ятаємо всі ті акції підтримки Надії Савченко по цілій Америці, в яких активну участь брали наші союзники. Пам'ятаємо, як союзники 125-го Відділу СУА в Нью Йорку голодували в знак солідарності з Надією Савченко. Якраз 125-й Відділ СУА (голова Марія Андрійович) присвоїв ім'я найновішої Української Героїні Надії Савченко.

Майдан і Революція Гідності довели, що в Україні виросло нове покоління українських патріотів. Це дає надію, що державність України в надійних руках.

Слава Україні та її Героям!

Лідія Служ, головний редактор

Я впевнена, що ми всі пам'ятаємо той страшний момент, коли Надія Савченко твердо постановила: "Я повернуся додому, живою або мертвою". 25 травня 2016 року Надія справді повернулася додому внаслідок обміну військовополонених, коли за українську летунку-героїню в Росію повернулися утримувані Україною двоє російських розвідників.

Як показали статті і коментарі у попередніх виданнях «Нашого Життя», СУА був дуже активним у кампанії за безпечне повернення Надії. Члени нашої організації спілкувалися з нею, зустрічалися як із її матір'ю і сестрою (у Нью-Йорку і в Україні), так і з її адвокатами, весь час намагаючись переконати урядовців США підтримати старання заради Савченко. Звільнену Надію Савченко урочисто зустрічали в київському летовищі «Бориспіль», де вона виголосила пристрасну промову, яку закінчила саркастичною подякою всім своїм зловмисникам: "Це завдяки вам я вижила". Повернення Надії обернулося святкуванням в Україні, де її зустрічали як народну героїню. Ми бажаємо їй доброго здоров'я, як фізичного, так і психологічного, після суворого і складного дворічного випробування в Росії. Ми також молимо Бога дати їй силу успішно іти дорогою, яку вона обере на майбутнє.

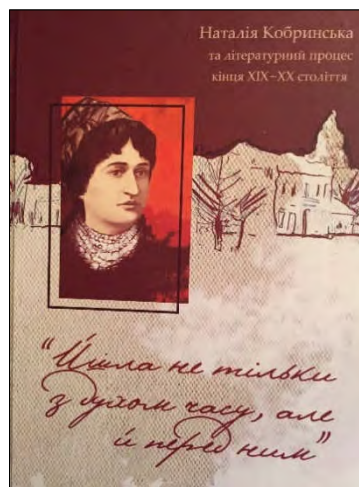
31 травня через Skype зателефонувала Ореслава Хомик, голова Союзу Українок України, і урочисто оголосила, що якраз вийшла друком книга **"Йшла не тільки з духом часу, але й перед ним: Наталя Кобринська та літературний процес кінця XIX-XX століття"**. Книга містить збірку наукових досліджень про Наталію Кобринську різних поколінь вчених. У вступному слові пані Хомик і професор Євген Нахлік від імені Інституту Івана Франка подякували СУА і 64-му Відділу СУА за фінансування проекту. Видавці зазначають, що це перша збірка такого роду і що вони ставлять за мету поширити цю важливу книгу серед програм жіночих студій по цілому світу. Збірка,

датована 2015 роком, присвячена 160-ій річниці від дня народження На-

талі Кобринської і дев'яностої річниці від заснування СУА. Як авторка передмови до цієї книги, я наголосила, що наша організація пишається можливістю бути партнером цього історичного дослідницького проекту.

9 червня я взяла участь у плануванні «Серії українських історичних зустрічей». Ця особлива подія відбудеться 17 вересня 2016 в Клубі Принстон у Нью-Йорку, і приурочена вона святкуванню 25-ої річниці сучасної української держави. Ця цілоденна програма, організована Центром американсько-українських відносин, буде складатися з панельних дискусій й індивідуальних промов представників аналітичних центрів і світових університетів, а також політиків, дипломатів тощо. Можемо з упевненістю сказати, що це буде цікава і глибока оцінка ситуації України у 25-ту річницю незалежності. Презентатори розглянуть прогрес, зроблений за той час, водночас тверезо дивлячись у майбутнє. СУА належить до спонсорів цієї конференції. Як голова СУА, я належу до Координаційної Ради події і була запрошена очолити панель у програмі. Ми надсилатимемо запрошення електронкою до наших відділів на території чотирьох штатів (NY, CT, PA, NJ). Заохочую всіх отримувачів **ЗБЕРЕГТИ ДАТУ** і відвідати цю подію.

11 червня д-р Олег Романчук, Директор Інституту психічного здоров'я Українського католицького університету (цьому інституту СУА пожертвував \$100,000) написав до нас і надіслав запрошення на офіційне відкриття Інституту (який, до речі формально називатиметься «Простір Надії»), що відбудеться 21 листопада. Для загальної інформації про

прогрес, зроблений у цій надзвичайно важливій царині реабілітаційного прогресу, ми запрошуємо читачів відвідати веб-сторінку <http://mentalhealth.ipz.org.ua> (всього лиш скопіюйте цей лінк у свою адресну стрічку). Ми чекаємо на уточнення від ІПЗ протягом наступних місяців і завчасу проінформуємо читачів про нові факти.

17 червня я була присутня на неформальній зустрічі з Прем'єр-міністром України Володимиром Гройсманом в Українському музеї у Нью Йорку. Прем'єр-міністр і антураж його дипломатів, а також Посол України у США Валерій Чалий, Постійний представник України при ООН Володимир Єльченко, і Генеральний консул України у Нью Йорку Ігор Сибіга після привітання їх при вході до музею оглянули захоплюючу виставку Якова Гніздовського, яка саме експонується в Музеї. Опісля їх провели до центральної галерії музею для формального привітання з директором УМ Марією Шуст та Маріянною Заяць у її подвійній ролі як першої заступниці голови Управи УМ і як голови СУА. Прем'єр-міністр подякував кожному за теплу зустріч і висловив вдячність (і подив!), що діаспора зберігає і плекає українську мову. Далі він пункт за пунктом виклав свої пляни для України, заторкуючи теми, про які ми, українські американці, чуємо знову і знову (охорона

здоров'я, військо, бізнес тощо), і пояснив, що він намагатиметься рухати це вперед, незважаючи на численні перешкоди, що роз'їдають його державу – серед них на першому місці корупція. Зустріч завершилася заключною промовою президента УККА Тамари Галло, яка сказала, що діаспора бажає робити все можливе, щоби підтримати Україну тут, у Сполучених Штатах, але також хотіла би бачити позитивні зміни в Україні.

З точки зору спостерігача (і мушу визнати, це відображає настрої членів діаспорних організацій, які були на зустрічі), можу сказати, що не було нічого нового і особливо новаторського у промові Прем'єр-міністра. Після спілкування із кількома гостями події в мене склалося чітке враження, що хоч бажання вірити було присутнє, але його заглушував зростаючий скептицизм, який породили попередні розчарування. Однак, справедливо також є визнати, що деякі речі еволюціонують. Пан Гройсман все-таки служить на посаді Прем'єр-міністра всього лише два місяці, і розплутати та відповісти на численні проблеми не буде легким і швидким завданням. Ми бажаємо новообраному Прем'єр-міністрові багато успіхів і палко надіємося, що позитивні зміни швидко наблизатимуться і стосуватимуться добра кожного простого українського громадянина.

Зустріч Прем'єр-міністра України Володимира Гройсмана біля Українського Музею в Нью Йорку.

Ambassador of Ukraine

Washington, D. C.

25 травня 2016 року

**Голові Союзу Українок Америки
Маріанні Заяць**

Шановна пані Маріанно,

25 травня 2016 року, сталася подія, яку Україна і світ чекали довгих 709 днів: звільнення з російської катівні мужньої Українки, депутата Верховної Ради України, члена постійної делегації України в ПАРС, Героя України Надії Савченко.

Звільнення нашої Надії – це не лише відновлення справедливості, не тільки моральна винагорода тим, хто боровся за Надю, – від Глав Держав і Урядів і до пересічних громадян зі всього світу. Це звільнення – символ Перемоги, переломний момент в підступній, підлій, кривавій війні з ворогом, який довгий час цинічно називав себе братом. Хотілося б вірити, що цей день стане вирішальним у справі відновлення миру і стабільності на Батьківщині.

Від імені Президента України, колективу Посольства України в США та від себе особисто хочу щиро подякувати Вам і усім Союзнякам за послідовну, наполегливу роботу з владними колами Сполучених Штатів Америки із звільнення Надії Савченко.

В той же час ми продовжуємо боротися за Юрія Солошенка, Геннадія Афанасьєва, Олега Сенцова, Олександра Кольченка та інших українських полонених Героїв, які залишаються в ворожих руках. Вірю і сподіваюсь, що завдяки нашим спільним зусиллям додому повернуться всі українські політв'язні!

Користуючись цією нагодою, бажаю Вам і всім українкам Америки міцного здоров'я, родинного благополуччя, мирного неба і ясного сонця над головою!

Слава Україні!

Героям Слава!

З повагою,

Валерій Чалий

**Конвенційний Комітет
Союзу Українок Америки**

запрошує Вас на

XXXI КОНВЕНЦІЮ,

яка відбудеться

26 - 29 травня 2017 року

в

**Grand Hyatt at Tampa Bay
Tampa, Florida**

Конвенційна Програма

Передконвенційна програма у п'ятницю

Цікаві семінари і доповіді

Полуденки, вечера і бенкет з
мистецькими програмами

Виставка і крамничка

Нагода зустріти старих друзів і
познайомитися з новими

Можливість обговорити майбутнє
нашої організації

*Детальнішу інформацію подамо
в найближчі місяці*

SAVE THE DATE

**Ukrainian National Women's
League of America**

XXXI NATIONAL CONVENTION

to be held on

May 26-29, 2017

at the

**Grand Hyatt at Tampa Bay
Tampa, Florida**

Convention Program

Friday Pre-Convention Program

Seminars and Guest Speakers

Luncheon & Dinner Programs

Convention Banquet

Exhibits and Boutique

Join us to see old friends
and make new ones

Plan the future of our
organization

*Details to follow in the
coming months*

Іван Франко – видатний український письменник, поет, мислитель, публіцист, краєзнавець, перекладач, вчений, громадський і політичний діяч, доктор філософії, член Наукового товариства імені Т. Шевченка і почесний доктор Харківського університету.

В цьому році припадають дві ювілейні дати життєпису Івана Франка – 160-річчя від дня народження (27 серпня) і 100-річчя від дня смерті (28 травня).

2016 рік в Україні проголошено роком Івана Франка (Указ Президента України «Про вшанування пам'яті Івана Франка» № 687/2015 від 08.12.2015 р.;

ІВАН ФРАНКО – ТИТАН ДУМКИ І ПРАЦІ

"Ми мусимо навчитися чути себе українцями — не галицькими, не буковинськими українцями, а українцями без офіціальних кордонів..."

Іван Франко.

Великий Каменяр Іван Франко як і Тарас Шевченко став для поневоленого українського народу революційним просвітителем, що закликали до національної єдності у боротьбі за своє національне визволення. Іван Франко у боротьбі проти національного поневолення та соціального лиха ніколи не знав компромісів. Недаремно в моїй пам'яті залишилися спогади дитинства, коли заквітчані вишиваними

рушниками портрети Тараса Шевченка та Івана Франка

були в кожній селянській хаті, в домах українських робітників та інтелігенції. Навіть люті погляди енкаведистських облавників не могли змусити їх зняти зі стін.

Іван Франко жив і творив в епоху національного поневолення українського народу двома імперіями – Австро-Угорською, в якій Галичина була однією з найвідсталіших провінцій, та Московською, де українці терпіли не тільки соціальний гніт, але й національний. В часи, коли Іван Франко вийшов на соціально-національну арену боротьби у сімдесятих роках XIX ст., Галичина ніби перебувала у

Пам'ятник Івана Франка в місті Івано-Франківськ, Україна. Світлий Богдан Кузишин.

летаргічному сні безправності. Фільварки всевладно панували над селом, що безпощадно визискували селянина. Краєм бродили нечесні захланні підприємці, що масово зліталися в Галичину після відкриття тут нафти та земного воску. Там, де селянин ставав робітником, панувала атмосфера жорстокого визиску у виснажливій праці, цілковитого безправ'я. Інтелігенція відгороджувалася від народу, ділячись на москвофілів та народовців, нехтувала українською

мовою. Москвофіли, регулярно отримуючи грошові подачки з Москви, взагалі зневажали українську мову, користуючись «язичієм», тобто дивною сумішшю перекручених слів з російської. Прикладом може бути слово «предсідник» замість «головуючий», яке ще й досі можна почути тут, в Америці. Добре, що в Україні це слово не вживається з того часу, коли галичани відчули на своїй шкірі всі «блага» масковських асвабодітелей».

Треба було комусь взяти тягар цієї титанічної праці, щоб пробудити в усіх верствах українського народу дух свободи і боротьби за

своє визволення втіленням в життя національної ідеї. Таким титаном став Іван Франко, що ввів в літературу селянина і робітника з їх болями і муками, які з ласки Божої, як і всі люди, освічені і не освічені, мають право на вільне життя, як і право на боротьбу за свою свободу, свою незалежну державу. А щоб досягнути цих цілей, потрібна національна ідея, що об'єднає всі верстви народу, як і весь український народ по обидві сторони кордону між двома імперіями, в націю. Франко пише: «Ми повинні – всі без виїмку – поперед усього пізнати свою Україну, всю в її історичних межах!...»

В умовах тривалого поневолення українського народу Московією, Польщею та Австро-Угорською імперією Іван Франко став предтечею вольового націоналізму у становленні нації, її самовизначення через національну ідею. Розуміючи, що кожна нація має свої специфічні риси: культуру, традиції, звичаї і свою мову, з яких виконується у віках ментальність нації, Франко особливо критично ставився до висловлювань лженауковців про братні зв'язки народів. Франко у гострій полеміці завжди відстоював право українців на створення Суверенної Соборної Держави. На відміну від М. Грушевського, Винниченка, що були в той час за автономію України в складі Росії. До речі, Іван Франко завжди вживав тільки назву Україна, а не як тоді було модно писати Україна-Русь:

«Не пора, не пора, не пора
Москалеві й ляхові служити!
Довершилась України кривда стара, –
Нам пора для України жити...
... Для України наша любов.
Не пора, не пора, не пора
В рідну хату вносити роздор!
Хай пропаде незгоди проклята пора.
Під України єднайтесь прапор!
Бо пора – це великая суть,
У великій важкій боротьбі
Ми поляжем, щоб волю, славу і честь,
Рідний краю, здобути тобі!

Як тут не згадати пізніше гасло українських націоналістів: «Здобудеш Українську державу, або загинеш у боротьбі за неї!»

Франко переконував, що, для того, щоб нація досягла свого духовного і матеріального розвитку для будівництва своєї державности, вона повинна пройти тернистий шлях самоізоляції, щоб відчувати себе єдиним організмом. Що

ж, пророцтва Каменяра збуваються і в наші часи.

В поемі «Мойсей» Франко програмно описує утворення української нації, що зможе вирішити проблеми культури, розвиток своєї економіки, соціальних проблем без відповідних досягнень поневоленого минулого. Двигом того розвитку повинна стати національна ідея: «Ми мусимо серцем відчувати свій ідеал, мусимо розумом уявляти собі, мусимо вживати всіх сил і засобів, щоби наблизитись до нього».

Іван Франко, як дороговказ від ХІХ ст. аж до наших днів правильного шляху до свободи через побудову Незалежної держави, яскраво втілює свої думи у вже згаданій поемі «Мойсей» темою подолання рабства не тільки соціального? але й морального. Звернення до поведирів народу, щоб не плутали власні інтереси з народними, актуальний на сьогоднішній день:

«Все, що мав у житті, він віддав
Для одної ідеї,
І горів, і яснів, і страждав,
І трудився для неї».

Іван Франко першим в українській філософії поставив проблему національної ідеї як необхідний пріоритет над соціальними та економічними проблемами. Ще в ХІХ ст. гостро критикував марксистські утопічні твердження. Його передбачення кривавих подій в результаті виникнення тоталітарної держави на марксистських догмах людство мало змогу відчувати. Тільки одна Україна у результаті «пролетарсько-більшовицького свавілля ССРСР» втратила десятки мільйонів людей і незліченне число понівечених долею.

Як пораду сьогоднішньому, коли в трагічний час кривавої війни з найлютішим і споконвічним ворогом України, чуються заклики до братської любові, до християнського прощення ворогам, Франко писав:

«Господь сказав : «Яка тобі заслуга,
Коли кохаєш брата, друга?
А ви любіте своїх ворогів».
Подумай добре, що Господь велів!
Не мовив: «Моїх ворогів любіте».
Оце, браття, ви добре зрозумійте,
Що ворог Божий, ворог – правди й волі
Не варт любові вашої ніколи.»

Святослав Левицький.

“КОЛИ ЛІС БУВ НАШ БАТЬКО”

СПОГАДИ УПІСТКИ “ІРИНИ” – МАРІЇ ЛАБУНЬКИ

На жаль, авторка своїх спогадів не мала щастя бачити надрукованими, бо далеко перед їх появою друком перенеслась 1996 у Божі засвіти, залишивши у глибокому смутку мужа д-ра Мирослава, дочку Ію і синів Олеся й Іка. Логічно, появу спогадів мав здійснити муж Мирослав. Але... по дорозі життя несподівано і передчасно переставився у Божу вічність, залишаючи спогади на робочому столі.

Завдяки Богу діти подружжя Лабуноків – дочка і сини не викинули маминих спогадів на сміття, не тільки зберегли, але довели до появи друком. Звичайно, це не було легко. Була ще низка проблем, включно з коштами, які подолали. За це дітям велике, велике спасибі. Якщо я не помиляюсь, в цьому перед вів Іко, довершивши те, що не встиг батько, при повній і всесторонній підтримці старших: сестри Пї і брата Олеся. Процес до завершення спогадів і появи друком тривав довго. Спогади з’явилися друком 2015 р.

Хочу підкреслити, що з подружжям “Триною” і Мирослаом був близько знайомий з кінця 1940 і початку 1950-их років у Мюнхені, на Фіріхшуле і Бельградштрасе, де ми жили, як одна велика родина, а згодом продовжили тут, у Нью Йорку. Завжди на великі річні свята – Різдва Христового і Христового Воскресіння нас трійця: Осип Данко, Богдан Бідяк, (ентузіаст хору “Думка”, передчасно помер) і автор цих рядків були гостями, як близькі друзі Марії і Мирослава Лабуноків. І так було до часу, поки подружжя Лабуноків не перенеслися жити до Філядельфії.

Спогади надруковано з усіма професійними приписами. Є поазбучний показчик імен і псевдонімів з поясненнями, список жертводавців, скорочення назв, аббревіатура. Цікаві світлини з того часу і документи. На жаль, друк виявився дрібненьким і сірим, але незалежно від цього

спогади читаються з особливим інтересом і цікаво.

Спогади відкриваються цікавим словом від родини, у якому докладно сказано, як це починалось. Всіх причетних названо з висловами щирої подяки. Глибоко вдумливий вступ про Марію Ровенчук з Печеніжина належить відомому поету Дмитрові Павличку, який запам’ятав Марію, будучи гімназистом третьої класи Коломийської гімназії у 1941 р., як “вродливу постать – міцну будову, високе чоло, довгі русяві коси, суворий, сказати б, учительський погляд...”. Вона “була родом з Печеніжина, з того славного селища, яке виколисало Олексу Довбуша. Вона не помічала мене серед підлітків-гімназистів, а я милувався нею, коли заходила у вишиваний сорочці до церкви св. Михайла у Коломії”.

У вступному слові авторка робить цікаве зауваження: “У цих споминах не очікуйте боїв, засідок, як і всякої іншої стрілянини, бо в тому участь моя була дуже незначна, та й то випадкова. Натомість ви знайдете вишколену стійкову, котра уважно слухала накази “згори” і вірно та з ентузіазмом подавала їх “униз”.

Авторка відкриває свої спогади словами: “Називаюся Марія Лабунка, з дому Ровенчук, псевдо моє в ОУН і в підпіллі було “Трина”. Далі слідує цікава розповідь від дня народження – біографічні описи. Починає розповідь з років дитинства про батьків, родину, мальовничість села Печеніжина, яке складалось з Вижного і Нижнього, з їх відмінностями. Мандруючи селом, у деталях розказує, як казку, про його зовнішні і внутрішні проблеми. Про життя села, жителів, себто громаду, школи і запізнає читача з учителями, підкреслюючи їх значимий вплив на розвиток і формування молоді. Не поминає двох церков у Печеніжині, яких роля у громаді була незрівнянно велика. Тут же церковний

Зліва: Марія Боднарєнко ("Оксана"), Марія Ровєнчук ("Трина") і Ярослава Боровець ("Рєнта")

хор і Марії участь у ньому. Запам'ятався диригент хору Онуфрій Кузьменко, який постійно оживляв громаду гарними співами – концертами. Не поминула згадати відомі травневі Молебні до Матері Божої, т. зв. "Маївки". (Без сумніву, це гарна релігійно-молитовна традиція, правда, прийнята з польської Церкви "Małowki" М.Г.). Але ж ці Маївки були, крім молитов, також для хлопців і дівчат своєрідною приємною ідилією, яка запам'яталась для багатьох на все життя. Багатоколіоритно розказала про похоронні обряди, старих і дітей, родини і близьких. До різнобарвного життя в селі, влучно включила осілих і постійно подорожуючих циганів. Перші, себто осілі цигани, виявились добрими і творчими музикантами, які грали на весіллях і забавах до танців. Цікаву циганку, що грала на цимбалах, відвідувала секретно – підкреслила Марія. А цигани, що постійно подорожували фірами з будами, які все таборували близько за селом, були пострахом для дітей, бо, мовляв, вони крадуть дітей.

Друга світова війна докорінно міняє стиль життя. Уривчасто, для Марії і не тільки. Іде в забуття передвоєнний стиль життя. Упадок Польщі і прихід більшовиків на західні терени України – нові виклики. Примусовий комуно-більшовицький стиль – арешти, примусові вивози на Сибір і введення системи колгоспів, – все це створювало пригнічуючу атмосферу. Марія продовжує навчатись вже не у гімназії, а в середній школі, у Коломиї. І знову війна і прихід нових окупантів – гітлерівська Німеччина. Знову арешти, облави і висилка української молоді на примусові роботи до Німеччини. Марія, як гімназистка, бачить свою безперспективність. На жаль, генерація української патріотичної молоді двадцятих років на західних землях України не мала іншої альтернативи – йти до Української Дивізії Галичина, маючи на увазі українські патріотичні цілі, або вступати у ряди ОУН – підпілля і УПА.

І так у 1942 р. Марія рішає, як багато інших дівчат і хлопців, стати членом, спершу Юнацтва ОУН, а згодом активісткою ОУН. Це, що відбувалось "на очах тодішньої молоді, вистачало підійти і сказати: чи ти готова стати

у ряди тих, що виступають проти всіх, без виїмки, загарбників і промощують шлях до здобуття Самостійної Української Держави..." Від такої пропозиції, твердить Марія, не можна було відмовитись. Докладно розказує про свої перші сходи, на які прийшли три такі, як Марія. Сходи відкривались першою точкою Декалогу: "Здобудеш Українську Державу, або загинеш у боротьбі за неї!". Це звучало трохи страшно, – пише Марія. Мабуть, Марія є першою, що так докладно, з нюансами описала період Юнацтва ОУН, про різні завдання і організаційні вишколи.

Вже осінню 1943 р. одержала завдання, не наказ, підкреслила Марія, їхати до Перемишля на матуральні курси і нав'язувати контакти з середньошкільною молоддю. Надзвичайно цікавий епізод у її житті. Це для неї новий, далекий світ, зауважує вона, як тепер з Філядельфії до Парижа. Марія дуже барвисто розказує про цей період під багатьма аспектами: навчання, ніби безжурного юнацького життя в Інституті. Голосні співи, веселий сміх, юнацькі романси, ревія св. Миколая і несподівані подарунки. Приїзд до села на свята Різдва Христового до батьків. Зустріч з родиною і друзями, проведені коляди і знову прощання з батьками і поворот до Перемишля. Особливо запам'ятався останній погляд батька, який проводжав Марію у далеку і безповоротну дорогу.

Барвисто розказує про закінчення матуральних курсів. Кінцеві іспити і напружена ситуація. Німці намагались обмежити число учнів до матуральних іспитів. Заворушення батьків гімназистів і самих курсантів. Дирекція й учителі ідуть назустріч і стараються допомогти курсантам. Висліди матуральних іспитів виявились кращими, як сподівалась Марія. Фронт наближався. Батько у листі Марії

пише: «Чим скоріше повертай додому». На жаль, коли читала Марія листа, Печеніжин вже був збомблений й окупований більшовиками.

На останньому вишколі ОУН, після матури, який відбувся на лісничівці в Княжпіль, біля Добромиля, було понад двадцять дівчат. Обговорювались: історія ОУН, розвиток політичної думки і формація війська. Вишкіл проходив під керівництвом обласного провідника “Орлана” (Василь Галаса з Бережанщини) До програми був включений виклад про Український Червоний Хрест (УЧХ). Водночас учасниці зазізнались з кількома родами пістоль, крісів і гранат. На закінчення кожна з учасниць одержала відрядження на працю у терені. Провідник Орлан, надрайонний жіночої сітки ОУН Марії-Ірині призначив Ярославщину.

Ірина поруч багато іншого розповіла про першу й останню дуже незвичну зустріч з надрайоновим провідником мужеської сітки ОУН Арпадом. Її завданням було познайомитись з цілим тереном. Вона ішла пішки від села до села і нав’язувала контакти. Для помочі мала трьох незаступних дівчат, які виконували різні завдання: зв’язкових, розвідувальниць, пропагандисток і т.д.

При кінці червня 1944 р. у Перемишлянщині відбулась перша відправа (нарада), яку скликала обласна провідниця Рогніда. Прибуло багато дівчат. Помітним було радше відпруження замість стурбованості з приводу наближаючого фронту. Тут зустріла кілька товаришок з матурального курсу та останнього вишколу ОУН. Ірина підкреслила, що вона була одинокою представницею Ярославщини і “...одинока, якої одяг різнився серед усіх присутніх. У мене не було вже нічого ані нового, ані свіжого, а черевики були такі зношені, що у кожній хвилині могли розлетітися”, – пише Ірина. “... з Ярославщини я прийшла на відправу, як з іншого світу...” В іншому місці вона пише: “Моя вина була у тому, що через збіг особистих обставин я викликала була у собі таке поняття, що чим більше підпільник обдертий, змучений і голодний, то тим легше Україні, а робота його тим чесніша і краща”.

Серед учасниць була, відома тут на заході, Марія Савчин – Марічка, авторка праці: “Тисяча доріг”, яка відкрила Ірині очі, кажучи: “Ти мусиш сама за себе дбати ... і сама заступатися за собою. Тобі належить, нехай і мінімальний приділ грошей, за які ти могла б купити собі найконечніші речі». Ірина

одержала добрі поради, як треба жити у підпільному житті.

Ірина розказує цікавий епізод, як на другий день після приходу радянської армії її арештували червоноармійці і привели до стодоли, де знаходилась команда. По кількох хвилинах всі вийшли і Ірина залишилась з капітаном Червоної армії, який сказав: “Пойдем!” Згодом сказав, “що я виключно належу йому і що від нього залежить моя дальша доля. Якщо я буду мудра, то все скінчиться добре, а якщо я не послухаю його, то він поведе мене там, де замість нього буде таких двацять, як він. Тепер стало мені ясно, про що йому йшлося”. Ірина стояла у сльозах мовчки. Просила його, щоб її відпустив. Цього не може зробити, бо ти є арештована, – відповів він. Ірина відповідала на всі його запитання. В цьому довгому епізоді сказав, “що не хоче брати мене силою, бо це не личить командирові Червоної армії. Неприємний епізод кінчається тим, що в цьому двогодинному протистоянні капітан задрімав. Ірина тим скористалась і втекла. Після цього хлопці – повстанці сказали Ірині, що коли б вона не втекла, то вони були готові її відбити.

Ірина далі поринула у вир підпільної праці на терені Ярославщини. Чоловічу підпільну мережу Ярославщини очолив “Сталь” – Дмитро Дзьоба, який покликав Ірину на відправу до Любачівщини, що відбулась на переломі 1944-45 років. Сталь сказав до Ірини, що «треба змінити терен, бо вас у селі діти знають, а крім цього потрібно вас одягнути». Під св. Миколая хлопці принесли їй чоловічі чоботи, у яких, як говорить Ірина, виглядала “як кіт у чоботях”, але червоний, теплий козушок був, як мене поштий», – сказала Ірина, й озброїли пістолем.

Далі Ірина розказує про різні цікаві епізоди і зустрічі з різними персонажами підпільного життя: д-ром Павлом Клочником, “Сірком”, д-ром Володимиром Горбовим, поетом Петром Василенком – “Волошем” й іншими. Подає свої особисті змістовно цікаві спостереження й оцінки. Розказує різні особисті і загальні епізоди підпільного життя. Підкреслює, як у 1945 р. ОУН будувала криївки, магазинувала хліб, ліки папір й інше. По Кущах творились артїлі: шевські, кравецькі, гарбарські і навіть були гуральні. Повна підготовка до передбачених і непередбачених ситуацій.

*Микола Галів
(Далі буде)*

I am sure we all remember quite well, albeit chillingly, when Nadiya Savchenko boldly stated “I will arrive home, dead or alive!” On **May 25, 2016**, Nadia indeed returned home following a prisoner swap that involved trading the heroic Ukrainian pilot for two Russian intelligence operatives held by Ukraine. As articles and commentaries in previous issues of *Our Life* have shown, the UNWLA had been very actively campaigning for Nadiya’s safe return; members of our organization have been communicating with her, meeting with her mother and sister (both in NYC and in Ukraine) and with her lawyers, all the while working to persuade U.S. government officials to support efforts on Nadiya’s behalf.

Nadiya’s return was celebrated in Ukraine, where she was greeted as a national hero. After her release she was welcomed at Kyiv’s Boryspil airport, where she made a passionate speech, which included a sarcastic “thank you” to “those who wished me evil. . . . It was because of you I survived.” We wish her good health, both physical and psychological after the harsh and difficult two years she lived through in Russia; we also pray that God gives her the strength to succeed in whatever path she chooses for her future.

On **May 31** I was contacted via Skype by Oreslava Khomyk, president of the Ukrainian Women’s League of Ukraine, who excitedly announced that a book entitled ***She walked not only in the spirit of the times, but also preceded it: Nataliya Kobryns’ka and the literary process during the end of the XIX-XX centuries***, was hot off the presses. The book comprises a collection of academic works on Nataliya Kobryns’ka and includes an introductory note penned by Ms. Khomyk and Professor Yevhen Nakhlik, in the name of the Institute of Ivan Franko, thanking the UNWLA and UNWLA Branch 64 for financing this timely work. The publishers note that this is the first collection of its kind and that the goal is to have this important book disseminated to women’s studies programs round the world. The collection, dated 2015, is dedicated to the 160th birthday of Nataliya Kobryns’ka and to the 90th anniversary of the founding of the UNWLA. As author of the for-

ward to the book, I underscored that our organization is proud to be a partner in this historical research project.

On **June 9** I attended a planning meeting for the “Ukrainian Historical Encounters Series,” a special event to be held on September 17, 2016, at the Princeton Club in New York City. The theme of this conference is to commemorate the 25th anniversary of the modern Ukrainian state. This full-day program, organized by the Center for US Ukrainian Relations, centers on panel discussions and individual speakers from think tanks and world universities, politicians, diplomats, etc., and is sure to be an interesting and in depth assessment of where Ukraine is as it celebrates its 25th landmark anniversary of independence; presenters will address progress made while taking a sobering look at the country’s future. The UNWLA is one of the event’s sponsoring organizations. As UNWLA president, I serve on the Coordinating Committee of the event and have been invited to chair a panel in the program. We will be emailing invitations to our branches in New York, Pennsylvania, Connecticut, New Jersey and I encourage recipients to **SAVE THE DATE** and attend this event.

On **June 11** Dr. Oleh Romanchuk, Director of the Mental Health Institute at the Ukrainian Catholic University (to which the UNWLA has donated \$100,000) emailed the UNWLA and extended an invitation to the official opening of the Institute (which is to be formally named “Space of Hope”) that will be held on November 21. For some general information of the progress being made in this most vital aspect of the rehabilitation process, we suggest that readers refer to the following web page: <http://mentalhealth.ipz.org.ua> (just copy and paste the link in your address line). We look forward to updates on the MHI in the coming months before November and will keep readers apprised of new developments.

On **June 17** I attended an informal meeting with Ukraine’s Prime Minister Volodymyr Groysman, which was held at The Ukrainian Museum in New York City. The Prime Minister and his entourage of diplomats, as well as the Ambassador of Ukraine to the United States, Valerij Chaliy; the Ukrainian Ambassador to the United Nations, Volodymyr Yelchenko; and Ihor Sybiga, the Consul General of Ukraine to New York, were greeted at the museum entrance and were given a preview tour of the exciting Hnizdovsky exhibit currently featured at the UM. The dignitaries were then escorted into the middle gallery of the museum, where they were

formally greeted by Maria Shust, the UM's director, and by Marianna Zajac in her dual capacity as the UM's First Vice President and as the UNWLA's National President.

The Prime Minister thanked everyone for the warm welcome, expressing his gratitude (and surprise) that the diaspora has preserved and nurtured the Ukrainian language. He then delineated his point-by-point plans for Ukraine, touching on topics about which we Ukrainian Americans have heard over and over (health care, the military, the business landscape, etc.) and explaining that he would attempt to make progress despite the numerous obstacles that are plaguing the country—corruption being the highest on the list of these obstacles. The meeting was wrapped up by a closing statement from UCCA's President Tamara Gallo, who said that the diaspora is willing to do all it can to support Ukraine here in the United States but would also like to see positive changes in Ukraine.

In the view of this observer (and I dare say this reflects the views of members of other diaspora organizations who attended), there was nothing new or especially innovative in the Prime Minister's speech; conversing with a few of the other attendees after the event, I got the distinct impression that the desire to believe was there but was overridden by skepticism stemming from past disillusionment. We should, however, be fair and see how things evolve. Mr. Groysman, after all, has only been serving as Ukraine's PM for two months; unraveling and addressing the numerous problems that exist in Ukraine will not be a quick or easy task. We wish the newly elected Prime Minister much success and fervently hope that positive changes will be forthcoming and will be justly applied for the good of every "ordinary" Ukrainian citizen!

Our Life Cover Artist

Dianna Derhak, an American artist of Ukrainian descent, has had a lifelong passion for art and works primarily in oils and acrylics. The artist is inspired by the beauty of nature, light, shadow and color and is currently focusing on creating a body of work of large scale florals. For Dianna, the flower is a metaphor for inspiration, spiritual unfolding, and the inner journey. Her art education is ongoing. Primarily self-taught, she has also studied with Dominic Vignola, Joan Saba, and Paul Taggart.

Ms. Derhak's studio is located in Buffalo, and her work has recently been featured at exhibitions held at the Buffalo Botanical Gardens and the Tri-Main Center in Buffalo, New York.

Наша обкладинка

Діанна Дергак – американська художниця українського походження. Вона має довічну пристрасть до мистецтва і малює в основному олією і акрилом. В даний час мисткиня зосереджена на створенні серії картин великих квітів. Вона натхненна красою природи, світла, тіні і кольору. Для Діанни квітка – це метафора для натхнення і духовного розгортання внутрішнього життя. Її художня освіта триває. Починаючи, в основному самоучкою, вона навчалася з Домініком Вігнола, Джоном Саба і Полом Таггартом.

Художня студія пані Дергак знаходиться в Баффало. Останні виставки мисткині відбулися у Ботанічному городі й Tri-Main Center в Баффало, штат Нью Йорк.

ATTENTION AUTHORS

Please send in your submissions, questions, and suggestions in Ukrainian or in English to the email address printed on the front inside cover of *Our Life*:

unwlaourlife@gmail.com

Dark Nights Bright Stars

A review by Irena Gramiak

Jeremy Tardy as Ira Aldridge and Sean Eden as Taras Shevchenko. Photo by Pavlo Terekhov.

Powerful! Beautiful! Brilliant! These words echoed throughout the La Mama Theater in the East Village of New York on Sunday, June 5, 2016. The audience had just watched *Dark Nights Bright Stars* presented by the Yara Arts Group.

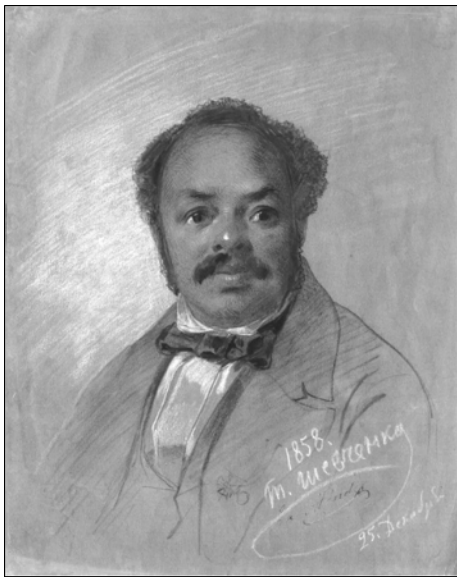
The play, which depicts only a short time in Taras Shevchenko's life, speaks volumes about his character and his passion for Ukraine. Set in 1858, it focuses on the meeting between Shevchenko, a famous Ukrainian writer and painter, and Ira Aldridge, an African American Shakespearean actor who performed in many European countries. The two met at the home of Count Tolstoy and though they did not speak a common language, they formed an incredible bond through art. Throughout the play simple words like "beautiful," "mama," and "home" are used to show the great similarities between the main characters and how the two men connected.

The idea for *Dark Nights Bright Stars* was the conception of Yara Arts Group's founding director Virlana Tkacz, who is also a UNWLA Member at Large and a contributing editor of *Our Life*. The source material for the play was Ekaterina (Katya) Tolstoy Yunge's diary, which detailed the interactions between Shevchenko and Aldridge that took place in her home. Excerpts from Shakespearean plays and translations of Shevchenko's poems (co-translated by Wanda Phipps and Ms.

Tkacz) were prominently featured in the play. Julian Kytasty created an original musical score for the production, which included traditional Ukrainian songs as well as songs from the AME Zion Church hymnal created by the church that Ira Aldridge's father attended.

The concept of the play is wonderful; the acting was amazing. Powerful performances by Sean Eden (Taras Shevchenko) and Jeremy Tardy (Ira Aldridge) brought the characters to life. Maria Pleshkevich portrayed a bubbly 15-year-old Katya (the daughter of Count Tolstoy) very well. Shona Tucker's vocals filled the theater with passion as she played the role of young Ira's mother. Throughout the play, the actors' dialogue and actions were accompanied by the beautiful and flawless tones of the bandura played by Julian Kytasty who seamlessly wove together traditional Ukrainian songs with church gospel hymns.

From a purely personal perspective, I am extremely pleased that I had the opportunity to see this play. As a child attending Ukrainian school I learned Taras Shevchenko's name, a few facts about his life, and how to recite his poems in monotone on stage in front of dreadfully bored audiences consisting of parents and other members of the Ukrainian community who had heard it all before.

Shevchenko's sketch of Ira Aldridge (1858)

Seeing *Dark Nights Bright Stars* was a totally different experience because I got to see Shevchenko as a real man, filled with sorrow and passion and pain. Although I have known the words of some of his poems for years, this was the first time I **felt** these words. For the first time, I was truly able to visualize what his poems were saying, the powerful message he was sending, and

the true depth of his undying love for and devotion to his country and its people.

This play appealed both to Ukrainians and non-Ukrainians and to people from different age groups. I went to see it with my mother and Professor/Program Director of Early Childhood Education at Manor College Cherie Crosby, an African American colleague who did not have much background information about Shevchenko. After seeing the play, Cherie commented, "This play truly shows how alike two different people from different cultures and religious backgrounds can be. I particularly like the connection the play made between Taras and Ira." Cherie also commented on the music: "The final act's rendition of 'Jerusalem My Happy Home' being sung in several languages was simply brilliant . . . hearing Julian Kytasty play the bandura was a wonderful treat." Cherie concluded by saying, "This play truly should be viewed by all!"

This reviewer agrees with Cherie's assessment. *Dark Nights Bright Stars* is a beautiful play that shows us that an amazing connection between people from completely different walks of life and different cultures is possible because we all share emotions and we all understand the common language of art. My one regret is that the play's running time is a mere three weeks.

ПРОЛОГ до поеми «Мойсей»

Народе мій, замучений, розбитий,
Мов паралітик той на роздорозжжю,
Людським презирством, ніби струпом,
вкритий!

Твоїм будущим душу я тривожу,
Від сорому, який нащадків пізних
Палитиме, заснути я не можу.

Невже тобі на таблицях залізних
Записано в сусідів бути гноєм,
Тяглом у поїздах їх бистроїзних?

Невже повік уділом буде твоїм
Укрита злість, облудлива покірність
Усякому, хто зрадою й розбоєм

Тебе скував і запряг на вірність?
Невже тобі лиш не судилось діло,
Що б виявило твоїх сил безмірність?

Невже задарма стільки серць горіло
До тебе найсвятішою любов'ю,
Тобі офіруючи душу й тіло?

Задарма край твій весь политий кров'ю
Твоїх борців? Йому вже не пишаться
У красоті, свободі і здоров'ю?

Задарма в слові твому іскряться
І сила, й м'якість, дотеп, і потуга,
І все, чим може вгору дух підняється?

Задарма в пісні твоїй ллється туга,
І сміх дзвінкий, і жалоці кохання,
Надій і втіхи світляная смуга?

О ні! Не самі сльози і зітхання
Тобі судились! Вірю в силу духа
І в день воскресний твого повстання.

О, яки хвилю вдать, що слова слуха,
І слово вдать, що в хвилю ту блаженну
Вздоровлює й огнем живущим буха!

О, яки пісню вдать палку, вітхненну,
Що міліони порива з собою,
Окрилює, веде на путь спасенну!

Якби!.. Та нам, знесиленим журбою,
Роздертим сумнівами, битим стидом,—
Не нам тебе провадити до бою!

Та прийде час, і ти огнистим видом
Засяєш у народів вольних колі,
Труснеш Кавказ, вперешся Бескидом,

Покотиш Чорним морем гомін волі
І глянеш, як хазяїн домовитий,
По своїй хаті і по своїм полі.

Прийми ж сей спів, хоч тугою повитий,
Та повний віри; хоч гіркий, та вільний,
Твоїй будущині задаток, слізьми злитий,

Твоєму генію мій скромний дар
весільний.

Д[ня] 20 липня 1905

Іван Франко

The Mental Health Institute at UCU: Impact and Impressions

by Orysia Nazar Zynycz

Olha Zarichynska, Natalia Klymovska, Orysia Nazar Zynycz, Rev. Stepan Sus, Kiki Zynycz

During a recent trip to Ukraine, I revisited UCU, a special place where progress and prestige converge, a calming oasis in a country wracked by turmoil and uncertainty. I reconnected with Natalia Klymovska (Vice Rector for UCU's Development and Communication) and Olha Zarichynska (Director of UCU's Development Department) and also met Rev. Stepan Sus, Dean of the Sts. Peter & Paul Garrison Church in Lviv and Chaplain of the Ukrainian Armed Forces. During our time together, we discussed many topics, among them, the ongoing war in the East and the plight of the Ukrainian soldiers who are defending their homeland. The questions were always the same: (1) how can we help the returning soldiers and others impacted by physical and emotional wounds? and (2) how can we help their families? My response focused on the new Mental Health Institute facility, which is scheduled to open in Lviv in the fall of 2016.

One overarching problem that needs to be addressed is that there is a stigma about mental health issues in Ukraine; moreover, services for traumatized and the mentally ill, if available at all, are limited in scope and effectiveness. The hope is that this new facility at UCU, which is renowned for its scholarship and spiritual leadership, will bring the mental health to the forefront of serious attention and intervention and enable distraught soldiers and their families to get the help they need.

This new UNWLA project struck a personal note with me and my family. During this trip, my daughter and I also visited Sokal, where several of my Ukrainian relatives live. We learned that one family member, Maxim Nazar, had recently returned from his second deployment at the Eastern front. We also heard how many young men from that region had died (3rd highest rate from all of Ukraine), how many had been injured—both physically and emotionally—and how many needed serious help. The news of the upcoming opening of the Mental Health Institute was a glimmer of hope, not only for the traumatized soldiers but also for their families; the potential of the Mental Health Institute's impact on the entire country is enormous.

As noted in recent issues of *Our Life*, the UNWLA Executive Committee unanimously approved an initial donation of \$100,000 for this undertaking, which continues to evolve under Marianna Zajac's leadership and the work of our Social Services Committee. All UNWLA members should be justifiably proud to be part of this new and very important project. This UNWLA member, with family members engaged in the struggle for Ukraine's future, is also happy and proud.

The author is Co-Liaison for UNWLA Branches at Large and a member of UNWLA Branch 56

ВЕЛИКДЕНЬ У ЛЬВОВІ

(24 квітня – 3 травня 2016)

Ми вже давно говорили про те, що ще хоч раз хочемо бути в Україні під час Великодніх свят. Останній раз це було в 2004 р. і ми гарно згадуємо цю поїздку, бо тоді у Львові дійсно відчули цей святочний, радісний настрій. Ця остання поїздка була з групою через агенцію *Score* Марійки Гельбіг і для нас була 13-ою подорожжю в Україну.

Після останніх подій в Україні, які вже від лютого нас турбували – розвал коаліції в уряді, щораз більша недовіра народу до уряду і нові вибори, які не давали надій на позитивні зміни. Ми їхали з почуттям роздвоєння – радість, що знову будемо на Батьківщині і турбота за те, яке вражіння винесемо і як народ прийняв ці всі останні події.

Наша група складалася з 18 осіб з околиць Нью Джерзі, Конектикут і Пенсильванія. До Львова ми їхали австрійською лінією через Відень, а поверталися компанією Люфтганза через Мюнхен. Група перебувала весь час в готелі “Джордж”. В середу і четвер ми мали прогульку в Карпати, а від п’ятниці до понеділка брали участь у всіх Великодніх святкуваннях Львова.

Ми вже другий раз прилетіли на нове летовище Львова ім. Короля Данила. Дуже приємно, що, нарешті, Львів має гарне, модерне летовище, зі всіма вигодами для пасажирів і смачною кав’ярнею “Вероніка”. Вийшовши з летовища ми зауважили гарно втримані травники, новопосаджені деревця і кущі. Нас забрав автобусик і повіз попри цікаві місця: церква св. Клементія, гарна вул. Чупринки, новий пам’ятник о. Вербицькому, церква св. Магдалини, пам’ятник жертвам большевицького терору на вул. Бандери, музей тюрма Лонського, пам’ятник Шашкевичеві і палац Потоцьких.

У Львові проживає 750,000 населення, а безробіття виносить 8-9%. Провідниця розказує, що будова будинків за містом почалася після проголошення самостійності і тоді хати були дешевші – від того часу ціни зросли і

багато будинків недобудовано. Приблизно 6 млн. населення працює поза Україною, і хоч це велика поміч родинам, така ситуація дуже негативно впливає на родинне життя.

Першого вечора (в понеділок) наша група мала спільну вечерю в готелі, під час якої ми могли познайомитися з іншими туристами, а також зустріти давніх знайомих – Юрія Тарасюка з дружиною Оксаною та Оленку Карпинич з чоловіком Володимиром.

У вівторок ми мали вільний день і зустрілися з родинами, яким ми привезли передачі з Америки, а також вступили до Музею Соломії Крушельницької, для якого ми привезли дуже цінну передачу – 4 давні платівки Соломії, які передав для музею пан

Степан Максимюк з Вашингтону. У музеї ми мали цікаві розмови з директоркою Галиною Тихобаєвою і її помічницею Іриною Криворучко. Вони були дуже вдячні за цю рідкісну передачу. Вийшовши з музею, мій чоловік Богдан зауважив, що не має свого фотографічного апарату. Не міг пригадати, де він його залишив. Це

Кошечки зі Свяченим від нашої провідниці Ірини.

нас дуже стурбувало, але, на щастя, коли ми повернулися до готелю, виявилось, що він залишив апарат в таксі, водій якої привіз апарат до готелю. Ми були щасливі, що апарат знайшовся і відповідно винагородили водія за те, що чесно поступив.

Парк, який є через дорогу від музею, краще втриманий, як це було давніше, – чисто, всюди травники і не видно бездомних псів, які постійно ходили по парку. Ми пішли до катедри св. Юра, щоб помолитись і подякувати Богові за те, що ще раз мали змогу бути в рідному Львові, подивляти красу міста і його цінні пам’ятки. Коло катедри св. Юра стоїть новий пам’ятник митр. Андреєві Шептицькому, який посвячено 29-го липня, 2015 р. Чомусь на нас він не зробив вражіння, не віддав ту силу духа митрополита, а також міг бути більшого розміру.

Біля пам'ятника о. Михайлові Вербицькому на вул. С. Бандери.

Також ми хотіли побачити новий пам'ятник о. Михайлові Вербицькому, який недавно поставлено на вул. Бандери, через дорогу від політехніки. Пам'ятник нам сподобався і ми зауважили багато квітів і вінків довкола нього. Ввечері ми зустріли наших знайомих (панство Пелехи) і пішли разом на вечерю до ресторану "Амадеус".

В середу вранці, після сніданку, наша група вирушила на двохденну прогулку в Карпати, затримавшись в Івано-Франківську (де ми мали полуденок в готелі "Надія"), в Буковелі і в Яремчі, де ми вечеряли в ресторані "Гуцульщина". Цей ресторан побудований з бальок, всередині прикрашений гуцульськими виробами, а до вечері пригривала знаменита гуцульська оркестра, включно з цимбалами. Нічліг був в готелі "Едельвейс", а рано після сніданку ми поїхали на базар, де мали змогу купити ручні вироби, пам'ятки та інше. Далше мандруємо чудовими Карпатами до серця Гуцульщини – Коломиї, яка відома своєю гуцульською керамікою, різьбою та іншими народними виробами.

Тут мене зустрічає пані Марія Гнатюк, голова Союзу Українок в Коломиї та директорка Школи Шляхетних Дівчат, якою опікується наш 65-ий Відділ СУА в Нью Бронсвік. Я привезла їй дарунок від нашого відділу, а вона розказала мені дуже багато про працю СУ в Коломиї та про школу. Дуже працююча та

Перед музеєм «Писанка» в Коломиї з головою СУ Коломиїщини Марією Гнатюк.

енергійна жінка. Я також познайомилась з двома дівчатами цієї школи. Відвідуємо музей "Писанка" і музей народного мистецтва. Обідаємо в одному з місцевих ресторанів, а на вечерю вступаємо до ресторану Вуйка Василя. Повертаємось до Львова через Рогатин, повні вражень з побаченого. Всюди зауважуємо нові будови, приватні хати й готелі, відновлені міста, багато крамниць. Це дає надію, що розбудова дає багатьом можливість праці, а з часом кращі умови для проживання. Дай Боже!

Хочу трохи докладніше описати нашу подорож зі Львова до Карпат. Минаємо мале місто Бібрка коло річки Боберка. По дорозі багато дерев'яних церков, придорожних капличок і зорані поля.

Минаємо курортне Черче (2,000 населення) – тут колись приїжджав на відпочинок митр. Андрей Шептицький, а також брати Лепкі та інші відомі особи. Часто по-дорозі бачимо нові газолінові стації, де також можна щось перекусити і купити необхідне. Далше по-дорозі місто Бурштин з великою електричною станцією, Галич (10,000 населення), місто Угринів (за советів військова територія) і початок Івано-Франківська (230,000 населення), де видно багато давніх будинків-хрущовок, а також новозбудованих житлових будинків. Минаємо Василянський монастир, цікавий пам'ятник бандуристові і гуцулові, ресторан "Смаколик", газолінову станцію Міні Маркет (гальон \$3.50). Їдемо попри леговище, минаємо річку Бистрицю і великі нові хати різного стилю, а одна мала аж 5 гаражів. Минаємо

Перед пам'ятником Володимирові Івасюкові.

місто Надвірна з цілим комплексом житлових будинків. Читаємо написи: “Прикарпат сервіс”, “Надвірнянський коледж”, “Лас Вегас мотель”, “Шиномонтаж”. Переважно села розташовані по обох боках дороги – минаємо Делятин, початок гір і зауважуємо будову нових великих готелів.

Яремче дуже розбудувалось. Ми затримуємося коло Монастиря Студитів святого пророка Іллі (село Дора) – тут церква згоріла 2 роки тому (церква св. Іллі), але вже збудовано нову велику церкву в гуцульському стилі. Митрополит Андрей Шептицький причинився до віднови чернецтва в цих околицях і створення тут духовного осередку ченців-студитів на Гуцульщині.

Перед Яремчем вступаємо на лещетарський комплекс Буковель – найбільший в Україні гірськолижний курорт біля підніжжя гори Буковель, 920 метрів над рівнем моря. До будови курорту долучились фірми Австрії та Канади. Ми багато чули про цей люксовий лещетарський комплекс, але не уявляли собі, як він виглядає. Багато готелів, ресторанів, штучне озеро, ліфти, крамниці, – все для потреб багатих вакаційників. На жаль, щоб збудувати такий величезний комплекс, треба було знищити дуже багато лісу.

Тут недалеко пливе річка Прут, а також поблизу є славні скали Довбуша, які рахуються як одні із семи історичних і семи природних

чудес України. Довбуш жив на початку 18-го століття і був провідником 80 легінів, які грабували багатих, щоб допомогти бідним. Він походив з Болехова.

В околиці є вакаційна хата колишнього президента Віктора Ющенка (крім його помешкання у Києві і посілости за Києвом).

В цих околицях знімали фільм “Тіні забутих предків” на підставі твору Михайла Коцюбинського. Деякі написи, які читаємо по дорозі – сейфи, секонд хенд, рафтинг, а також такі: автомийка, канцтовари, Панна Ванна, Вікнодім, Фіраночка – салон шторів. Цікаві назви готелів: “Бабай”, “Перлина Карпат”, “Ведмежий Двір”, “Котедж Сніжок”, *Carparosa resort*, *Hotel Nicoletta*.

Повертаємося до Львова. В п'ятницю, після сніданку, ми вибралися відвідати деякі церкви. Вступили до церкви св. Андрія близько готелю, але там було так переповнено, що не можна було добитися до середини. Ми перейшли коло пам'ятника Т. Шевченкові, а також оглянули святочний ярмарок на проспекті Свободи, який тягнувся аж до оперного театру. Тут можна було купити різні ручні вироби, вишивані речі, кераміку, а також різноманітну їжу. Подібні ярмарки можна побачити в більших містах зах. Європи, спеціально під час Різдва. Перед оперним театром стояла велика писанка.

Ми пройшлися до Вернісажу (великий ярмарок біля театру ім. Заньковецької), а звідти пішли до плащаниці в церкві Преображення Ісуса Христа. Було приємно бачити, що пластуни в одностроях мали стійку коло Божих гробів майже у всіх церквах Львова.

Ми також відвідали церкву св. Петра і Павла, навпроти музею етнографії, де оглянули (на лівім крилі церкви) зворушливу виставку, присвячену українському військові. Там поставлено березовий хрест, з червоночорним і синьожовтим прапорами, а до хреста була прибіта видрукувана молитва воїна. (Цей хрест був освячений в цій церкві, бо він вцілів після обстрілів у зоні АТО, неподалік Луганська, 3 вересня 2014 р. Хоч капличка, в якій він стояв, згоріла, хрест чудом зберігся і бійці 3-го батальйону його привезли до Львова). Трохи далше було виставлено фотографії Небесної Сотні, а понад цим всім літали білі голуби, ручно зроблені з паперу. Трохи далше були прикрашені “двері милосердя” до каплиці, де була повішена стародавня ікона з 17-го століття. Церква св. Петра і Павла була призначена як військова церква, з якої ховали багатьох полеглих воїнів АТО.

В Національному музеї близько опери була надзвичайно цікава виставка ікон та іконостасів з часів XVII і XVIII століття. Ми не могли обійти всі залі виставки, бо вже ледви тягнули ноги, тому були змушені вернутись до готелю, щоб трохи відпочити.

В суботу наша група поїхала до Шевченківського Гаю з кошичками, які для нас приготувала наша провідниця Ірина (пасочка, 2 крашанки в кошичку, накритім вишивкою). Ми приїхали до старовинної гуцульської церкви, де відбулася коротка відправа і священник покропив наші кошички. Тут ми зустріли Богдана родину, які після посвячення забрали нас до себе. Ввечір, повечерявши в “Пузатій Хаті”, ми повернулись до готелю.

В неділю рано група пішла разом на Великодню Відправу у Домініканській церкві, яка була переповнена вщерть. По дорозі до церкви ми проходили коло ратуші і в той момент на вежі два чоловіки заграли на трубах святочний привіт. Під час відправи гарно співав хор, а замість проповіді священник прочитав Послання від Патріярха Святослава. Після відправи наша група мала спільний святочний сніданок в готелі, а тоді всі розійшлися. Дехто на зустріч з родиною, а інші проходились по місті. Всюди було багато народу, туристів, місцевих людей, і всі радісно вітали це велике свято. Нажаль, у східній частині країни наші воїни не святкували, а стояли на варті, захищаючи країну від ворога. Який контраст, як сумно! На телебаченні показували, як наші добровольці-жінки пекли паски, а молодь писала писанки, які потім передавали на фронт нашим воякам, щоб хоч трохи порадувати їх в цей тяжкий час.

Пізно ввечір з нашої кімнати в готелі ми чули, як молодь співала “Червону Руту” і ще довго не йшла до своїх домівках на відпочинок.

В понеділок був вільний день і ми рано пішли до церкви св. Андрія. Під час проповіді священник звернув увагу на те, щоб в цей Обливаний Понеділок мешканці, спеціально молодь, поводитись розсудливо і поважно. (Видно, що в попередніх роках були випадки, коли молоді люди обливали прохожих туристів водою, а це спричиняло незадоволення). Майже при кінці церкви з боку був малий престіл, до якого підходили люди молитися. Я підійшла ближче і прочитала на ньому напис – Молися за Україну! Це було дуже зворушливе!

Ми пішли на площу Ринок, де від 12-ої години молодь обливалася водою і навіть мер міста Андрій Садовий вийшов до них і за звичаєм дав себе облити.

Ввечір ми мали прощальну вечерю в ресторані “Галушко” на вул. Дудаєва, де нам пригравали два музиканти – грали всі наші улюблені пісні, а дехто з групи навіть потанцював. Як заграли “Гуцулко Ксеню”, ми з Богданом не могли відмовитись від цього танга. Одна з учасників нашої групи, Мирося Гил, яка є родом з Бережан, а також була в таборі Ландсгут як і Богдан, попросила його до танцю, і вони затанцювали вальс “Як з Бережан до Кадри”. Це був дуже приємний вечір, яким ми закінчили нашу поїздку до Львова і Карпат.

В кінці хочу сказати кілька слів про програми на телебаченні. З того, що ми могли побачити, коли коротко були в кімнаті, є мало укр. програм. Є польська, німецька, російська і англійські передачі, а українських тільки дві – 5-й і 9-й канал. На одній програмі дівчата виводили гаївки й співали, були великодні привіти від Президента Порошенка, голови Верховної Ради Парубія, від митр. Філарета, та багатьох інших. Була патріотична реклама про збройні сили України, оголошували вечір пісні “Від Весоловського до Ерка” 2 і 3 травня, показали храм в Харкові, який зробили діти з писанок їхньої роботи. Була програма, присвячена пам’яті Бориса Возницького, колишнього директора мистецького музею на вул. Стефаніка з нагоди 90-ліття від його народження. Це була рідкісна людина, яка великим зусиллям зберігала не тільки цей один музей, але інші важливі мистецькі пам’ятки і замки, які були б пропалі без його клопотання здобути фонди на збереження цих цінностей. Показали програму про місто Суми і про страшне занедбання міста, всюди бруд, сміття, страшні дороги. Для контрасту, була також розмова із завідувачим Личаківського цвинтаря, який розказував про відновлення доріг на цвинтарі, упорядкування деяких старих пам’ятників та ін.

Приємно було побачити в місті зміни на краще, впорядковані парки і травники коло міських будівель, багато нових крамниць та відновлені і відмальовані старі історичні будинки в центрі міста. Дай Боже, щоб новий уряд країни більше дбав про добро народу, прозоро працював і позбувся корупції, яка ще панує. Ми не один раз в розмові з мешканцями Львова говорили їм, що всі мусять до цього причинитись, щоб успішно побороти недоліки. Не можна опускати рук! Було приємно почути і деяких оптимістів, хоч їх було багато менше. Слава Україні! Героям Слава!

Оксана Кузущин,
членка 65-го Відділу СУА, Н. Дж.

Ukrainian National Women's League of America, Inc. Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

Гості в нашому бюроі

З радістю ми привітали д-р Валентину Хархун та поділилися з нею діяльністю Стипендійної Акції СУА. Доктор філологічних наук, професор Хархун завідує кафедрою української літератури Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя в Україні.

З великим захопленням ми слухали про її працю та дослідження про українських письменників з Української діаспори. Бажаємо дальших успіхів!

Д-р Валентина Хархун (сидить), біля неї Анна Кравчук та Вікторія Мищенко.

Ось уривок із її привіту:

Дорогі союзнянки, колежанки, подруги! Дякую долі за те, що змогла познайомитися з Вами, з Вашими проектами та активною діяльністю....Протягом 50 років вашої невтомної праці вирости цілі покоління українців у різних країнах світу. Певна, що вони сповірують Ваші цінності та продовжують Вашу добру справу, допомагаючи іншим. Світ добра та людяності – це Ваше творіння і зразок для наслідування.

Здоров'я, сил і наснаги всім Вам на довгі роки!

З найкращими побажаннями,

Валентина Хархун.

Нам пишуть вдячні стипендіяти

...Із великим вітанням і щирою подякою пише Вам стипендіятка Союзу Українок Америки Анастасія. Уже багато років Ви надаєте мені допомогу. Ваша справа благородна і дійсно важлива. Велике спасибі за підтримку і турботу...Я з великим бажанням навчаюсь у Харківському національному університеті імені В. М. Каразіна на факультеті іноземних мов...влітку 2016 року закінчую 1-ий курс... У мене, як і у багатьох моїх земляків, є мрія: щоб сльози і горе не бентежили серця матерів, щоб в Україні, нарешті, запанував спокій!!! Боляче мені, що тисячі людей стали вимушеними переселенцями. Але вірю: усе обов'язково влаштується!

...Із побажаннями до Вас, учениця 9 класу Яніна. Пишу Вам, щоб віддячити за отриману мною стипендію. Я дуже зраділа такій підтримці з боку своїх спонсорів Ніколас та Герман Мілянч, а також всім союзнянкам, що завжди підтримують у скрутних ситуаціях. Ви – наче янголята, що завжди поруч....

З великою вдячністю за Ваше існування!

м. Суми, Україна.

...Хай Господь Бог сторичею віддячить Вам за підтримку і частку душі, подаровану Україні....я пишу вірші...

Марта,

м. Долина, Івано-Франківська обл.

До усіх спонсорів та жертводавців:

Повідомляємо, що з нагоди 50-ліття Стипендійної Акції СУА в 2017-му році пригтовляється до друку 7-ма з ряду звітня брошурка Стипендійної Акції СУА за роки 2008-2016.

Якщо Ви ще досі не прислали нам свої знімки до поміщення у цій книжечці, то просимо ласкаво вислати якнайскоріше на адресу: UNWLA Scholarship Program

PO Box 24, Matawan, NJ 07747-0024 або через е-пошту: nazustrich@verizon.net

2016 DONATIONS IN MEMORY OF MARIA POLANSKYJ

До нев'яного вінка та в пам'ять Почесної членки СУА та довголітньої референтки стипендій при Головній управі СУА, бл. п. Марії Полянської, дійшли додаткові пожертви:

Замість дарунків з нагоди 70-річчя уродин Нусі Мацілінської, членки 96 і 56 Відділів СУА:

150 дол. – Орест і Лідія Білоус;

по 100 дол. – Романа Гуран, Богдан і Неонілія Лехман, д-р Андрій Мацілінський, Дам'ян Мацілінський;

70 дол. – Христина Шелдон;

Разом 620.00 –дол.

*Щиро дякуємо та бажаємо Нусі Мацілінській
Многих та Благих літ!*

IN MEMORIAM

In memory of **Oksana Mykytyn** please accept this donation of \$100.00.

Bette Schenkel,
Alexander's Twin Pharmacy,
Cherry Hill, N. J.

In memory of **Eudokia Kalushka** the following UNWLA members donated a total of **\$275.00:**

\$50.00 – Balahutroak-Rakowsky Family (12), Daria Rusyn (12), Natalia Simms (12);

\$25.00 – Daria Fedoriw (12), Larissa Muzyczka (12), Elizabeth Ryłow (12);

\$20.00 – Theodozia Krislaty (8), Mariyka & Slavko Wasylyna (12);

\$10.00 – Iryna Krisa (12);

Olga Kalushka, Northfield, OH.

ЗБІРКА 49-го ВІДДІЛУ СУА, Баффало, Н.Й.

\$100.00 – Olha Czmola, (49), Maria Malaniak (49), Oksana Saldyt (49):

\$75.00 – Ukrainian American Sitch, Inc. (49);

\$50.00 – Chrystina Dzuba Brown (49), Tatianna Paslawsky (49), Emilia Swiatkiwsky (49);

\$20.00 – Maria Nalywajko (49):

\$55.00 – Zoriana M. Bunche: In memory of Anna Jacyszyn

\$25.00 – Very Rev. Marijan Procyk: In memory of Marusia

Total \$625.00. To this date, we have collected a total of **\$1,270.00.**

Zoriana M. Bunche,

UNWLA Br. 49

Scholarship Program Chair.

We are very grateful for your continuous fundraising, support and sponsorship.

UNWLA Scholarship

Program Committee Members.

ПОЖЕРТВИ

ВІД 1-ГО ТРАВНЯ до 16-го ЧЕРВНЯ 2016 р.

1,220 дол. – 107-ий Відділ СУА;

780 дол. – 96-ий Відділ СУА);

660 дол. – Ukrainian National Home Foundation, Passaic, N. J.

530 дол. – Melanie Hryciuk Mazzorana (98);

по 450 дол. – 83-ій Відділ СУА, 95-ий Відділ СУА;

330 дол. – 3-ій Відділ СУА (3);

220 дол. – Eugene & Lana Babij (106);

110 дол. – 13-ий Відділ СУА;

42 дол. – Рената Бігун (28);

40 дол. – Ольга Коваль (24)

Спасибі за Вашу благодійність!

Анна Кравчук, почесна голова СУА, член Комісії стипендій СУА,

М. Оріся Яцусь, скарбник Комісії стипендій СУА.

Запрошуємо загостити до нас за домовленням телефоном 732-441-9530.

Будь ласка, залишіть записку, або е-поштою: email: nazustrich@verizon.net

UNWLA, Inc., Scholarship / Children-Student Sponsorship Program

P.O. Box 24, Matawan, New Jersey 07747-0024 • Phone / Fax: 732-441-9530

ТРАВЕНЬ 2016

ФОНДИ

На тривалий Фонд ім. **Дмитра, Марії і Ольги Яросевичів** складаю 1,000 дол.

Петро Ярославич

В пам'ять бл. п. **Ореста Качмарського** складаємо на меморіальний фонд ім. Марти і Ореста Качмарських 300 дол.

д-р Інґоф і Урсуля Андерсен

В пам'ять бл. п. **Ореста Качмарського** складаємо на меморіальний фонд ім. Марти і Ореста Качмарських, 100 дол.

Ярослав і Люба Федуні

ДАТКИ з нагоди 40-ліття УМ

5,000 дол. – Українська Православна Церква св. Володимира, Нью Йорк

По **200 дол.** – Михайло і Ліда Боднар Балагутрак, Оля Іваськів.

ДАТКИ на 400К Клюб

по **1,000 дол.** – Гелена Павленко, Олег і Олена Колодій, Тамара Тершаковець, Марія Тершаковець і Роман Гавриляк, Марія Томоруг.

ДАТКИ на Музей

1,000 дол. – Надія Дейчаківська

по **400 дол.** – Роман Купчинський, д-р Володимир і Анна Рак.

250 дол. – Iya Labunka

200 дол. – Elmer & Olga Bertsch

158.93 дол. – Андрій Приходько

по **100 дол.** – Михайло Бохно, Ірена Кобзар, Luba T. Spikula, Bohdan Lukaszewsky

98.40 дол. – Benevity Community Impact Fund (Tim Hnateyko)

80 дол. – Юрій Левицький

60 дол. – Юрій Слиз

по **50 дол.** – Anna Zabrocky, Гелена Павленко.

49.20 дол. – Benevity Community Impact Fund (Adriana Paska)

40 дол. – Дарія Ярославич

по **30 дол.** – д-р Ірена Рогущька, Ігор Шуст, Христина Карпевич

по **25 дол.** – Маланка Місило, Марія Бродило

по **10 дол.** – Walter Czepizak, Stefania Hluszczyk, Меланія Кузьма, Olga Maryschuk-Kandel

по **5 дол.** – Tandy Sturgeon, Anya Allara

З НАГОДИ

З нагоди 80-ліття Марії Томоруг складаємо:

800 дол. – Марія Томоруг

200 дол. – Олег і Оксана Лопатинські

по **100 дол.** – Рома Шуган, Ірина Куровицька, Дарія Байко

25 дол. – Наталія Дума

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У пам'ять св. п. **Ніни Ільницької** по 100 дол. складають: Стефанія Стефанюк, Михайло Бохно, Олександр і Раїса Михайлюк, Глен і Меріен Барбі

У пам'ять св. п. **Ніни Ільницької** складаємо 50 дол.
Нестор і Аніса Шуст

У пам'ять св. п. **Софії Лади** складаю 50 дол.

Ірина Руснак

У пам'ять св. п. **Софії Лади** складаємо 100 дол.

Юрій і Ірена Телепко

У пам'ять бл. п. **Марічки Слупчинської**, нашої приятельки і членки нашого 113-го Відділу СУА складаю 50 дол.
Люба Фірчук

У пам'ять бл. п. **Оксани Микитин** складаю 50 дол.
Дарія Самотулка

Замість квітів на могилу св. п. **Анастазії Гірняк** складаємо 100 дол.

Володимир і Анна Сафіяни

В пам'ять бл. п. **Анастазії Гірняк** складаємо 200 дол.
Об'єднання Українців «Самопоміч», відділ Нью Йорк.

In memory of **Alexis and Mary E. Sokil** I am donating \$190
Natalie Bej

У пам'ять св. п. **д-ра Ігора Зєлика** складаємо 100 дол.
проф. Тарас і Ольга Гунчаки

У пам'ять св. п. **Ростислава Хом'яка** складаю 100 дол.
Христина Карпевич

У пам'ять бл. п. **Алли Черної** складають по 50 дол.:
Дарія Якимчук, Оксана Лобачевська, Anhelina Pristash

У пам'ять бл. п. **Алли Черної** складаю 70 дол.

Люба Денисенко

У пам'ять бл. п. **Адріяна Іванчука** складаю 30 дол.
Александра Юзенів

Поправка:

У травневому 2016 числі «Нашого Життя» було написано: У пам'ять св. п. **Марії Захаріяевич** складаємо 140 дол. (**Має бути 150 дол.**) на тривалий фонд ім. 67 Відділу СУА. 67 Відділ СУА

Щиро дякуємо за підтримку!
Управа і адміністрація УМ

WAR VICTIMS' FUND ❖ ДОПОМОГА ЖЕРТВАМ ВІЙНИ ГІДНОСТІ

В пам'ять нашої дорогої Мами св.п. Оксани Микитин.	50 дол.	Замість квітів на свіжу могилу св.п. Михайла Шевчука , мужа нашої довголітньої членки, Лесі Шевчук. Родині пересилаємо вислови щирого співчуття.
По 100 дол. Данило Бойцун, Марта Данилюк, Роман і Наталка Сенік, Оксана Стеранка, Уляна Тарнавська.		106-ий Відділ СУА в Гартфорд, Конн.
По 50 дол. Андрій Данилюк, Омелян Коцопей.		
25 дол. Роман і Леся Городиські.		
По 20 дол. Надя Гафткович, Леся Обаранець.	\$50	In memory of Myron Nawarynsky
	\$50	In memory of Sofia Barusewych
\$2,000 Vira Bodnaruk		Halyna Indianu
\$100 Iwanna Holowaty		

Пресовий фонд НАШЕ ЖИТТЯ Press Fund OUR LIFE

100 дол.	В пам'ять бл. п. Володимири (Міри) Мацюрак.	Yvonne Bilak Krause
\$50	Silvia Kuziw	
25 дол.	В пам'ять бл.п. Івана Гомика чоловіка нашої довголітньої членки Анни Гомик. Вічна Йому Пам'ять.	56-ий Відділ СУА в Норт Порт, Флорида
\$20	Irene Wirszczuk	
\$10	Natalia Gawdiak, Oksana Trytjak, Olga Stawnychy.	

ФОНД ДОПОМОГИ СИРОТАМ В УКРАЇНІ

\$200	In memory of Michand and Ivan Dorota	Elizabeth Kazymyra
100 дол.	Анна Макух	
100 дол.	В пам'ять моїх Родичів, о. Стефана і Анни та і брата Мирослава Кіржецьких.	
	Таня Ясінська	

До уваги авторів і дописувачів!

Просимо надсилати статті, питання та пропозиції українською, або англійською мовою електронною поштою на адресу, яка надрукована на другій сторінці обкладинки журналу "Наше Життя": unwlaourlife@gmail.com

**PHILADELPHIA REGIONAL COUNCIL HOSTS
DEN SOYUZIANKY**

by Petrusia Sawchak, Press Secretary

*Event organizer Halyna Keller with
Stefa Perrong, financial secretary*

On May 22, 2016, with more than 75 members in attendance, the Philadelphia Regional Council held its traditional *Den Soyuzianky*, UNWLA Annual Member Day Celebration, at the Tryzubivka Sports facility in Horsham, Pa. The event, organized by Halyna Keller and Iryna Buczkowski, was dedicated as a fundraiser for the children of Ukraine whose fathers were either killed or wounded during the battles against the Russian invaders in Eastern Ukraine. Guests donated new sneakers or shoes for the children or made other contributions for the cause; all donations will be sent to Ukraine.

Halyna Henhalo, president of the Philadelphia Regional Council, opened the program with a description of the UNWLA's goals and activities. She emphasized that our organization focuses much of its energy, devotion, and humanitarian contributions to the Ukrainian American community and Ukraine which it holds dear.

Ms. Henhalo also described some of the activities of the various branches in the Philadelphia Regional Council. Among those introduced was the past president of Branch 88, Christine Shwed, who presented her soon-to-be published book. Entitled *Stories for Every Season*, the book is a compilation of beautifully illustrated stories published in *Our Life* between 2008 and 2011 while Ms. Shwed was serving as UNWLA's Education Committee Chair. The purpose of the stories at that time was to enrich the curriculum of UNWLA branches that were running *svitlychky* (preschools) with new and colorful materials. The book is being published with the intent of acquainting a new generation of children these stories. Additional information about this project will be forthcoming.

*Halyna Henhalo,
president of the
Philadelphia
Regional Council,
greeted guests,
describes the work
and activities of the
Regional Council,
and presents
overview of the
program.*

*Christine Shwed, past president of Branch 88, presents
soon to be published *Stories for Every Season*.*

Dana Yudina, Philadelphia Regional Council Social Welfare Chair.

The program continued with presentations on scholarships, social welfare, and guidelines for well-being. Daria Lissy, Ph.D, Scholarship Chair, presented an update on the activities of the UNWLA Scholarship/Children Student Sponsorship Program which has been in service for 50 years and awards scholarships to deserving needy students in South America, Europe, and the United States. Orphans are given priority in the selection process. Dr. Lissy also praised the “Kids Helping Kids Project” that the UNWLA and Ukrainian Heritage School at the Ukrainian Educational and Cultural Center conducted jointly to provide charitable assistance to children in Ukraine.

Dana Yudina, Social Welfare Chair for the Philadelphia Regional Council, gave a detailed PowerPoint presentation about the soldiers in Eastern Ukraine, many of whom have perished in

the war, and the children they have left behind. The photographs were heartrending, moving many to tears. One touching photo showed a young boy saying, “We’re waiting for your help.” There were additional photos of children expressing their gratitude to the Philadelphia community in providing valuable supplies.

The next two speakers provided information and demonstrations for physical therapy for our members. Yaroslav Mukha, who holds a doctoral degree in therapy physical and works with Vital Care, Home Health Care in Philadelphia, outlined a series of exercises for everyone to maintain good health. Dr. Mukha stressed the importance of exercise every day, underscoring the oft-heard advice: “If you do not use it, you lose it.”

Our next presenter was Roksolana Shust-Santone, a massage therapist, who gave valuable practical advice on the benefits of daily exercise and demonstrated many techniques on how to relieve pain and stress. She added that doing the currently popular “Chair Yoga” was something seniors should look into doing for good health.

After a delicious dinner, everyone enjoyed a “Sing Along” of Ukrainian folk songs led by Branch 88 member Marijka Cyhan. Ms. Cyhan also brought many pairs of sneakers donated by Branch 88 members to the event.

Photographs by Petrusia Sawchak and Iryna Buczkowski

17-ий ВІДДІЛ СУА І ГРОМАДСЬКІСТЬ МАЯМІ, ФЛОРИДА ВШАНУВАЛИ НАДІЮ САВЧЕНКО

В неділю, 28-го лютого 2016 17-й Відділ СУА в Маямі вшанував Надію Савченко, героїню нинішніх українських політичних подій.

В залі української католицької церкви Успіння Пресвятої Богородиці відбулася почесна програма, щоби повідомити громаду про стан Надійки і чому вона стала символом незалежності України. Надя мужньо тримається протягом двох років незаконного позбавлення волі за сфабрикованими звинуваченнями, які були спростовані її оборонцями – адвокатами.

Отець Андрій Романків, настоятель парафії, відкрив програму молитвою і коротким вступним словом. Щоби всім було зрозуміло, програма велася українською та англійською мовами. Між слухачами були діти вже третього покоління імігрантів, котрі не говорять по-українськи.

Оля Сперкач, новообрана голова 17-го Відділу привітала всіх і пояснила, що нам дуже важливо знати про Надю і включитися до її визволення. Каміла Гук Майсієр, в англійській мові, оповіла про героїчні якості і подвиги Надії, її виховання і відданість свободі України та порівняла її з іншими українськими героїнями – Надією Світличною та Іриною Сенік. Оксана Пясецька, в українській мові, звернула увагу на різні відзначення і нагороди, котрі Надя отримала за її мужність

і рішучість в боротьбі України з Росією. Вона є зразком для наслідування всім. Марія Лисобей, наша місцева поетка написала дуже зворушливу поезію для Надії, яка була прочитана в обидвох мовах Танею Браун і Оксаною Пясецькою.

Закінчується вірш словами:

«Герої такі додають нам наснаги
І вчать у бою набиратись відваги.
Від України уклін Вам земний.
Рідного краю Ви ангел святий».

Тріо Максимович в складі Дани Максимович Васькевич, Анни Лотоцької і Карин Вілк з глибоким відчуттям заспівали дві пісні, присвячені Надії: "Ой, у лузі червона калина" і "О, Україно, о люба ненько". Отець Андрій Романків порадив, як підтримати Надю і її сім'ю.

Оксана Пясецька.

*Зліва (сидять): Оля Сперкач і Оксана Пясецька;
(стоять): Каміла Гук-Майсер, о. Андрій Романків,
Ганя Лотоцька, Дана Максимович-Васькевич, Карен Вілк.
Світлина Оксани Пясецької.*

NADIYA SAVCHENKO HONORED BY BRANCH 17 AND MIAMI COMMUNITY

by Oksana Piaseckyj

On Sunday, February 28, 2016, Branch 17 hosted an event honoring Nadiya Savchenko, Ukraine's heroine of the day who has endured for almost two years an inhumane imprisonment on trumped up charges that had long been refuted and disproved by her legal team. Held at Miami's Ukrainian Catholic Church Hall, the program was presented in Ukrainian and English to accommodate a diverse audience that included guests fluent in Ukrainian as well as third generation Ukrainian Americans born in the United States who do not speak Ukrainian.

Father Andriy Romankiv, pastor of the Assumption of the Blessed Virgin Mary Ukrainian Catholic Church, opened the program with a prayer and brief introductory remarks on the heroism of Nadiya Savchenko. Our newly elected branch president Olha Sperkacz welcomed everyone who came to join our event in support of Nadiya. Camilla Huk Maisier spoke in English, extolling Nadiya's heroic qualities, her upbringing, and her devotion to Ukraine's freedom. She compared the young Ukrainian pilot to other Ukrainian heroines, such as Nadia Svitlychna and Iryna Senyk, victims of Soviet repressions in the years before Ukraine proclaimed its independence. Oksana Piaseckyj spoke in Ukrainian, citing the awards that Nadiya Savchenko has received for her remarkable qualities, her determination to help Ukraine in her struggle against Russia, and how she has become a role model for all young Ukrainians. Maria Lysobey, our poet in residence in the Miami community, wrote a very moving poem to Nadiya Savchenko, which was read in English by Tania Brown and in Ukrainian by Oksana Piaseckyj. The Trio Maksymowich (Donna Waskiewicz Maksymowich, Anna Lotocky, and Karyn Wilk) sang two inspirational songs dedicated to Nadiya: "Oj U Luzi, Chervona Kalyna" (The Red Guelder-rose Bowed in the Meadow) and "O Ukrajino, O Luba Nenjko" (Oh Ukraine, Oh Beloved Mother). Father Andriy Romankiv concluded the program with his homage to Nadia Savchenko for all that she represents and suggested how to support her and her family.

Editor's Note: *We received this article shortly before hearing glad tidings from Ukraine about Nadiya Savchenko's release from prison. This article (and its Ukrainian-language counterpart) attests to the Ukrainian diaspora's support for the young Ukrainian heroine and to the UNWLA's endeavors to support her and honor her throughout her long ordeal. Slava Ukraini!*

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ 64-ГО ВІДДІЛУ СУА, НЬО ЙОРК, ОКРУГА НЬО ЙОРК

Зліва сидять: Слава Геруляк, Слава Рубель, Ліда Слїж. Стоять: Лаврентія Туркевич, Софійка Зелїк, Ляриса Зелїк, Наталка Соневицька, Любов Волинець, Наталка Дума, Богданка Данків, Марійка Стефак.

Загальні збори 64-го Відділу СУА відбулися 3-го квітня 2016 року в домівці СУА, Нью Йорк. Від Окружної Управи Нью Йорку на зборах була присутня Наталія Дума, а також запрошено отця Іллю з церкви св.Юра, який провів молитву. Голова відділу Лідія Слїж запропонувала хвилиною мовчання вшанувати пам'ять двох членок, які відійшли у вічність – Ірени Зелїк і Лідії Баранської.

Члени управи та референтки представили детальні звіти про свою працю у 2015 році. Оптимістичний звіт організаційної референтки **Ляриса Зелїк** дає запоруку, що відділ розвивається. Нею успішно була проведена кампанія приєднання нових членок до відділу, якими стали дочки колишніх членок, які відійшли у інший світ. На початку 2015 р. відділ начислював 17 членок, а на сьогоднішній день у відділі є 25 членок. У цій кампанії відзначилися також Анна Алиськевич і Слава Рубель.

Референтка суспільної опіки **Марія Стефак** повідомила про те, що відділ підтримав акцію Суспільної Опіки СУА «Усинови родину полеглою воїна» і опікується вдовою полеглою воїна Анатолія Гаврилюка та його шестирічною донечкою. Відділ також вислав пакунок з "Нотбук" для художниці Валентини Протопоп, яка живе у Волинській обл. і є інвалідом І-ї групи, мистецький альбом якої на сходах ми оглядали, як подарунок для відділу.

Оскільки референтка стипендій **Оленка Лозова** була відсутня, то голова відділу повідомила, що наш відділ має стипендіята – учня 3-ї класи Іллю Опанасюка, батько якого загинув на Сході України.

Культурно-освітня референтка **Лаврентія Туркевич** вичислила заходи, які відділ перевів в 2015 р.: Свячене – травень, участь в бенкеті з нагоди 90-ліття СУА – жовтень, Літературно-мистецький вечір, присвячений 160-літтю з дня народження Наталії Кобринської – листопад, участь у святі «Засвічення ялинки» – грудень.

Заступниця голови **Наталка Соневицька** звітувала про великий вклад праці членок нашого відділу в Українському Музеї. Л. Зелїк і Н. Соневицька є активними добровольцями Музею. Слава Рубель спонсорувала виставку "Авангарду" в 2015 р.

Голова відділу **Лідія Слїж** у вичерпному звіті підсумувала працю всіх членів управи і відзначила, що за минулий рік діяльність відділу була різноманітна і насичена цікавими заходами. Ліда Слїж подякувала всім членкам відділу за дружню співпрацю. Голова відзначила активну працю нової членки відділу **Лесі Тополі**, яка займає посаду секретарки та пресової референтки. Також пані Тополя є секретаркою Окружної Управи Нью Йорку. Голова зачитала подяку для відділу, отриману з України за спонсорство видання збірника наукових праць «Йшла не тільки з духом часу, але й перед ним», присвяченого 160-річчю від дня народження Наталії Кобринської та 90-річчю від часу заснування Союзу Українок Америки.

Голова Контрольної комісії **Слава Рубель** перевірила фінансові книги, які зразково веде скарбник **Анна Алиськевич**, і запропонувала надати абсолюторій управі відділу. Пропозиція була прийнята оплесками.

Під час дискусії союзнянки висловлювалися, що відділ у 2015 році активно працював на благо СУА і України. Пані Дума погратувувала союзнянкам за активну працю та

побажала дальших успіхів на благо СУА і України.

Голова Ліда Слиж вручила перший раз в історії відділу Почесну грамоту Слави Рубель за її віддану довготривалу працю в СУА. Пані Слава веде широку громадську діяльність. Вона є активною пластункою, займала найвищі керівні посади в Пласті. Довгі роки пані Рубель була репрезентанткою від СФУЖО до ООН. Особливі заслуги її в праці при церкві св.Юра в Нью Йорку, про що розповів присутнім о.Ілля.

В цьому році завдяки ініціативі та щедрому фінансуванню пані Слави Рубель була

проведена акція «Великдень для українських вояків». Великодні подарунки отримали 900 вояків АТО.

Ярославі Рубель присвоєно звання Почесної членки 64-го Відділу СУА.

Врученням букету рож та співом «Многая Літа» завершилась ця зворушлива церемонія.

Дякуємо господарчій референтці Богданці Данків за смачну перекуску.

Наталка Соневицька,

заступниця голови 64-го Відділу СУА.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ 108-ГО ВІДДІЛУ СУА ІМ. ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ, НЬЮ ГЕЙВЕН, ОКРУГА НОВА АНГЛІЯ

Зліва направо. (1-й ряд): Данка Заковоротна-Сендіч, Оріся Яновська, Христя Мельник, Уляна Зінич, Дозя Бистрянник, Емілія Іванів. (2-й ряд): Анна Салемме, Марійка Антонишин, Надя Іванців, Почесна членка СУА Ірена Гладка, Марі Анн Мікоски, Надя Троян, Люба Копелец, Діонізія Брочинська, Глорія Горбата. Відсутні: Ліда Хома, Галина Федорук, Ольга Фурманек, Марія Гуненко, Ірена Лімбергер, Галина Марків, Александра Палмер, Лариса Свартвоут, Рома Тібодо.

Загальні Збори Відділу відбулися 10 квітня 2016 р.в церковній залі при церкві Св. Михаїла після Служби Божої. Збори відкрила голова Христя Мельник молитвою. До президії вибрали Діонізію Брочинську головою, а Улянну Зінич секретаркою. Управа і референтки звітували за свою працю у 2015 році.

Цього року знову наш відділ приготував традиційну ПРОСФОРУ для нашої громади зі смачними традиційними українськими різдвяними стравами. Під час обіду всі колядували під керівництвом добре знаного музикознавця і артиста Любомира Чермака. Сестри Стефця і Мелася Кореновські виконали декілька колядок своїми чарівними діточими голосами.

Після звітів була пропозиція, щоби управа відділу залишилася в тому ж складі і це було прийнято одноголосно. Всі члени управи погодилися.

Склад управи 108-го Відділу СУА: Христя Мельник – голова, Уляна Зінич – заступниця, Оріся Яновська – секретар, Ганя Салемме – скарбник. Референтки: Марійка Антонишин – пресова, Рома Тібодо – музейна, Ляриса Садівська-Свартвоут – архівна, Данка Заковоротна-Сендіч – імпрезова, Діонізія Брочинська – суспільної опіки, Надя Іванців – виховна, Уляна Зінич – організаційна, Славка Горбата – культурно-освітня, Надя Троян – стипендійна. До контрольної комісії увійшли: Марійка Антонишин – голова, Ляриса Садівська-Свартвоут і Оля Фурманек – члени. Переобраній управі і всім членкам 108-го Відділу СУА бажаємо добрих успіхів і многих літ.

Марійка Антонишин, пресова референтка.

BRANCH 96 SPONSORS PRESENTATION OF COMPELLING NOVEL

by Marie Zarycky Cherviovskiy, Branch 96 Archivist

Author Alex Tarnavsky at book presentation

On Friday, April 8, 2016, the Warren Civic Center Library became the venue for the presentation of a thrilling new novel ***Masters of Deceit*** by local writer Alex Tarnavsky. Mr. Tarnavsky spent 25 years researching the assassination of John F. Kennedy before writing his 658-page fictionalized account of the mysteries surrounding the tragic event. A husband, father, grandfather, and retired engineer, the author is a well-known member of our southeastern Michigan Ukrainian American community. He is also the author of a recently published book titled ***The Quadruple Play***.

As sponsors of the book presentation, Branch 96 of the Ukrainian National Women's League of America along with the Lypeckyj family, decided to host the event at the Warren Civic Center Library as a way to maximize exposure to an audience comprising the general public as well as members of the local Ukrainian community. This proved to be a good strategy as the evening event drew an audience of more than one hundred people.

Branch 96 President Catherine Kizyma opened the presentation by welcoming attendees and introducing the author. In her introduction,

she reminisced about sitting in a high school classroom on November 22, 1963, when the announcement came over the intercom that President John F. Kennedy had been shot in Dallas, Texas. She noted that the memory of this event has somehow become entrenched in each of our psyches; most of us can instantly recall our whereabouts during that unbelievable time in American history. But she explained that this book is more than just about our past history; it is also a lesson for future generations to safeguard against absolute power, especially in the hands of unscrupulous leaders.

Author Alex Tarnavsky began his presentation by recalling his own whereabouts on that fateful November day. He had just returned from Wayne State University and was welcoming three young girls into his home for piano lessons when he heard the tragic news that started his lengthy quest for answers about the masterminds of this assassination. The author explained how he got started on this subject matter and what motivated him throughout the years to continue until the completion of his well-researched and compelling novel, which includes real-life characters of that period and reenacts for the reader the unthinkable and treacherous act perpetrated by individuals in positions of power and authority—not in a third world country, but right here, in the greatest country in the world.

At the conclusion of the author's presentation, the president of Branch 96 thanked him for writing this book and for replaying for readers the many events, issues, and people that captured our attention at that tragic time, noting that all of these make for a great read and provide a much better understanding of the assassination. She also expressed her gratitude to the other members of the event's planning committee (Christine Lypeckyj, Vera Andrushkiw, Christine Juzych, Lada Prokop, and Marta Kwitkowsky) for their well-executed work in advertising the event. The president then acknowledged the Warren Civic Center Library head Oksana Urban and event coordinator Jennifer Lund, who designed the flyer and made the facility available to us. Heartfelt gratitude was also extended to all the members of Branch 96 who made this event even more memorable by planning and hosting a wonderful reception for everyone to enjoy while socializing with the author.

НАША ЧЛЕНКА ТА ЇЇ ДОЧКА

(з діяльності 90-го Відділу СУА ім. Олени Степанівни, Філядельфія)

У жовтні 2015 року 90-ий Відділ СУА ім. Олени Степанівни у Філядельфії відсвяткував 50-ліття своєї діяльності. Відсвяткували ми ювілей урочисто в присутності багатьох гостей. Але залишився ще намір в особливий спосіб подякувати нашим членкам за їхню довголітню працю у відділі. То ж управа задумала влаштувати святочні сходи для вшанування наших членок, і запросити на них наших доньок, яких у відділі ми нарахували 26, з надією придбати молодше членство для нашого відділу. До усіх вислали гарного листа-запрошення:

*Щиро запрошуємо Вас на святочні сходи
90-го Відділу Союзу Українок Америки.*

*Це відділ Вашої дорогої Мами, до котрого
вона уже довгі роки належить.*

*На цих сходах хочемо вшанувати її,
подякувати за працю, труд, зусилля
і активну приналежність до нашого 90-го
Відділу СУА за довгих 50-ть років його
існування.*

*Ми хочемо зробити їй велику радість, коли
побачить Вас на цьому святі.*

За святковоприбраними столами сидять наші членки, а біля них їхні дочки, несподівано прийшло їх 11, половина із запрошених. Атмосфера була справді зворушлива! Вступне слово сказала голова відділу Оксана Фаріон. Вона привітала членок відділу, а особливо їхніх дочок, попросила їх встати. Усі оплесками привітали їхню присутність. З особливою теплотою і вдячністю звучали слова подяки попередній голові відділу Анні Гаврилюк, яка була головою довгих 8 років. Вручено їй букет чудових троянд. Опісля особисте вітання і подяка кожній членці нашого відділу і цікава презентація її довголітньої праці, підготовлена Марією Кондрат. Вона вручає кожній із них, а також їхнім дочкам, червону троянду.

Далі слова наших найдорожчих доньок. Кожна із них говорить про себе, про своє життя, здобутки, працю. З великою теплотою звучать слова подяки для кожної матері за працю, самопожертву. Доньки горді за своїх матерів, дякують їм, що навчили їх шанувати і любити звичаї українського народу, мову, пісню, мистецтво. «Ми знали, – зауважує одна з них, – коли мама збирається на сходи, бо пекла пляцок, чепурилася і поспішала, щоби не

спізнитися. Але ми ніколи не знали, як тут у вас приємно».

У затишній родинній атмосфері звучать спогади про діяльність союзниць впродовж 50-ти років. Членка Галина Ступень зачитує статтю з "Нашого Життя", котра була поміщена з нагоди нашого 50-ліття. Присутні мали нагоду оглянути виставку з архіву відділу, світлини й різні важливі документи. Особливе зацікавлення у наших доньок викликала виставка зі знімками, бо на світлинах вони побачили своїх матусь молодими, усміхненими, щасливими, а себе маленькими чудовими дівчатками, як от на виставі лялькового театру, що був створений з ініціативи членок відділу й існував при відділі 10 років. Час пливе невпинно і сьогодні в цих маленьких дівчатках важко розпізнати молодих успішних жінок – наших дорогих дочок.

Після офіційної частини запросили всіх до Великоднього столу з красною паскою, ковбаскою, іншими святковими смаколиками, приготованими нашою господарською референткою Оксаною Ткачук. Усі залишилися задоволені зустріччю. Голова відділу подякувала членкам, що прийшли, господиням, які приготували смачну перекуску, а доньок закликала вступити до нашого відділу, щоб бути разом зі своїми матерями і продовжити їхню працю.

На закінчення зустрічі голова відділу висловила свою вишукану в серці думку. Відділ пропрацював 50-ть років, за цей час було стільки зроблено, стільки досягнуто, але чомусь жодного разу не прийшов на гадку намір запросити на наші сходи доньок. Коли хочемо придбати нову членку, не шукаймо десь далеко, між чужими, дивімося найперше у своїй родині, чи то дочка, чи невістка, чи племінниця, а то й онука. Запрошуймо найперше до себе їх, даймо їм нагоду пізнати нас поза звичним для них родинним колом і зрозуміти наші намірення.

Це було надзвичайно приємне свято, то ж закликаємо членство інших відділів не забувати про своїх дочок.

*Оксана Фаріон,
голова 90-го Відділу СУА,
Почесна членка СУА.*

П'ЯТИЙ ВИПУСКНИЙ ВЕЧІР ШКОЛИ ШЛЯХЕТНИХ УКРАЇНОК В КОЛОМІЇ

Стати вишуканими та освіченими – основне завдання школи шляхетних українок. Такий заклад вже п'ятий рік працює у Коломиї Івано-Франківської обл. За цей час школа випустила майже сто вихованок.

У Коломийському палаці культури «Народний дім» відбувся випускний вечір юних панянок. Дівчата показували власні таланти та здобуті навички під час навчання

у цій школі. До речі, випускний вечір є свого роду й основним іспитом випускниць. На заході кожна панянка отримала сертифікат.

Ініціатором відкриття та керівником школи шляхетних українок у Коломиї є голова Союзу українок Коломийщини Марія Гнатюк.

«Ми прагнемо виховати з наших учениць обізнаних в різних галузях панянок, які володітимуть гарними манерами та стануть активними громадянками, патріотками, в подальшому - хорошими дружинами і матерями», – каже Марія Гнатюк.

У школі дівчат навчають основ психології, косметології, візажу, економіки, краєзнавства, гендерної політики, рукоділля, мовному і столовому етикету та ще багатьом корисним наукам.

Учениці часто влаштовують тематичні вечори. До прикладу, на Різдвяні свята юні панянки показували свої кулінарні здібності, які опанували у цій школі. Також читали твори Каменяра на творчому заході з нагоди 160-ої річниці від дня народження Івана Франка.

Школа діє виключно на волонтерських засадах. Заняття проходять щосуботи. Щороку відвідують заклад шляхетності понад два десятка учениць. Спонсором цієї школи є 65-ий Відділ Союзу Українок Америки Округу Нью Джерзі.

«І СЛОВО, І ПІСНЯ, МАТУСЮ, ТОБІ»

Учасники конкурсу.

Під час мого перебування в Україні я була присутня на заключному концерті переможців конкурсу: «І слово, і пісня, матусю, тобі», який був організований Союзом українок Львівщини.

Концерт відбувся 22 травня 2016 року в Палаці мистецтв Львова. Велика актовая зала палацу була заповнена глядачами: дітьми, батьками, бабусями, дідусями. Талановиті діти та дитячі колективи професійно виконували пісні, присвячені матерям: «Куди ж ви, матусю?», «Два кольори», «Поговори зі мною, мамо», «Квіти для мами» та ін. Діти співали так зворушливо, що на очі глядачів наверталися сльози.

Це був вже 15-й щорічний обласний конкурс, на якому переможці отримували нагороди – дипломи лавреатів у відповідній номінації. Попередньо протягом місяця кращих виконавців визначали на районних та міських конкурсах: Яворів, Сокаль, Радехів, Перемишляни та ін. Переможці конкурсу брали участь у святковому концерті до Дня матері 8-го травня 2016 року, який відбувався в театрі ім. Марії Заньковецької. Журі конкурсу: голова – Юрій Чеков, заслужений діяч мистецтв України і колишній стипендіат СУА; члени – Оксана Качмар, Марія Людкевич, Марія Христинич.

Честь і хвала союзнякам Львівщини за прекрасну організацію цього концерту, за їхню

працю у підготовці проведеного конкурсу, метою якого є передати дітям любов і шану до української пісні, національного одягу. Особлива подяка союзнякам: Олі Пастушенко – голові СУ Львівщини, Тетяні Ціж – голові секретаріату СУ, Ліді Бойчишин і Зені Лисак – заступницям голови СУ Львівщини, Ірині Кравчук – протоколярній секретарці СУ, Вірі Боженко – завідуючій культурно-просвітницької комісії СУ та ведучій концерту – Оксані Чікало.

Після концерту його організатори були запрошені на смачну каву та дружню розмову, на якій була присутня виховна референтка Округи СУА Нью Йорк Галя Грицик разом з чоловіком Петром Грициком, який є членом Головної управи Об'єднання українців Америки «Самопоміч» в Нью Йорку.

Хочу додати, що у Львові працює Волонтерська Сотня, яка знаходиться на вул. Чехова у військовому шпиталі. Координатор Волонтерської Сотні – Світлана Сидоренко, яка була одним з комендантів Майдану під час Революції Гідності. До цієї Сотні входять 20 осіб-волонтерів, в тому числі Оля Пастушенко – голова СУ Львівщини та союзнянки.

*Галина Романишин,
голова Округи СУА Нью Йорку.*

Summer Health and Beauty Tips

by IHOR MAGUN, M.D., F.A.C.P.

A season revered by all age groups, summer is also a time for baring body parts that are strategically covered and protected during other seasons of the year. Ironically, these body parts may have been neglected during those other seasons and did not receive the attention they deserved. Here are a few tips to restore them and look your radiant best.

Nails can use some damage control because they often become soft, weak, and brittle because of repeated use of nail color and nail polish remover. One recommendation is to invest in a nail polish remover that contains both acetone and botanical oils. These are gentler than chemicals used in most nail polish and polish removal formulas and do not cost much more. It is also good to take a two to three day hiatus between nail polish applications at least once a month. Get into the habit of dabbing a drop of moisturizer (night time face cream is acceptable) on each finger and massaging it into your nails and cuticles nightly. If your nails are particularly weak, supplement the moisturizer treatment with a daily dose of over-the-counter Vitamin B complex. Dermanail nail conditioner is a good choice. It is a bit pricey, but it works well if applied daily.

Skin Start improving your skin by gently scrubbing away dead cells with a loofah sponge or body scrub while showering. This eliminates the rough scaly layer of skin and should be done three times a week. Try applying self-tanner to give your skin a light glow. Jergens Natural Glow daily moisturizer/bronzer is an excellent choice because it provides moisture and great color but has no odor. And speaking of good choices, remember that working on that glowing skin appearance provides a perfect opportunity to do a whole body check for any suspicious skin lesions. Do this routinely so you can address anything suspicious in a timely manner. If something looks or feels wrong or suspicious, it is a good idea to have it professionally checked, the sooner the better. When checking your skin, remember the basic alphabet code for skin assessing lesions:

A is for Asymmetry—normal pigment should be symmetrical; if you draw a line down the middle, it should be identical.

B is for Border—the border should be smooth, not irregular.

C is for Color—skin color should be uniform and there should be no color variations.

D is for Diameter—any lesion greater than the size of a pencil point should be evaluated. There are some exceptions; lesions you have had all your life and have never changed in size are fine.

E is for Evolving—any visible change should be checked out. For this reason, taking a cell phone photo of a lesion is a great idea because you can compare any change to what you see on the photo. Any questionable lesion should be referred to a physician as soon as possible.

Shaving tips Hair is softer after showering and that is the time to apply a hydrating body wash or shaving gel. Using soap is not advisable because it dries skin. If possible, use a razor that has four to five blades with a moisturizing strip. It is also recommended to sterilize your blade with rubbing alcohol before use. This simple procedure prevents those unsightly red bumps.

Eyes Take extra protection around the eyes. Eyelid skin is one of the first areas to show signs of aging and environmental damage. Hypoallergenic eye creams work very well and are less likely to cause irritation than other creams. Always use caution when removing eye makeup. Choose a makeup remover that melts mascara off like a cleansing oil.

Face Washing your face at night should be a daily routine all year long. The best product for this is a soap-free cleanser. Also remember to apply broad spectrum Ultra Violet protection in the morning. Make sure the product protects against both UVA and UVB rays. Check expiration dates and always use a product that has an SPF of 30 or greater.

Positive People and Positive Attitude

Research shows that you manage stress and live longer if you have healthy relationships. Go for it and have a fantastic summer looking and feeling your best!

«Діти – це наш дорогий скарб, се наша надія, се – Молода Україна»

Олена Пчілка

Дорогі Діти! В цьому році всі українці відзначають 160 років від дня народження видатного українського письменника і поета Івана Франка.

Іван Франко дуже любив дітей і написав для них багато казочок. Велика група казок про тварин об'єднані в одну книжку під назвою «Коли ще звірі говорили». Широкої популярності набула поема-казка Івана Франка «Лис Микита». У ній використаний відомий у світовій літературі мандрівний сюжет про хитрого лиса та його пригоди.

Пропонуємо вам дві казки Івана Франка.

Лисичка і журавель

Лисичка з Журавлем дуже заприятелювали. От Лисичка і кличе Журавля до себе в гості:

— Приходь, Журавлику! Приходь, любчику! Чим хата багата, тим і вгощу.

Іде Журавель на прошений обід, а Лисичка наварила кашки з молочком, розмазала тоненько по тарілці та й поставила перед Журавлем.

— Призволяйся, не погордуй. Сама варила.

Журавель стук, стук дзьобом — нічого не спіймав. А Лисичка тим часом лиже та й лиже кашку, аж поки сама всієї не з'їла. А коли кашки не стало, вона й мовить:

— Вибачай, кумочку, більше не маю чим угощати.

— Спасибі й за те, — пісним голосом промовив Журавель. — А ти б, Лисичко, до мене завтра в гості прийшла.

— Добре, Журавлику, прийду, чому не прийти, — каже Лисичка.

Другого дня приходиться Лисичка, а Журавель наварив м'яса, буряків, квасольки, картопельки. Покришив дрібненько, склав у високий глечик з вузькою шийкою та й поставив на столі перед Лисичкою.

— Їж, кумонько. Не погордуй, любя моя, — припрошує Журавель.

Нюхає Лисичка — смачно пахне. Встромляє голову в глечик — не йде голова. Пробує лапкою — не витягне.

Крутиться Лисичка, скаче навколо глечика, а Журавель їсть собі шматочок за шматочком, поки всього не виїв.

— Вибач, любонько, — каже, випорожнивши глечика, — чим хата багата, тим і рада, а більше на цей раз нічого немає.

Розсердилася Лисичка, навіть не подякувала за гостинність. Вона, бачите, думала, що на цілий тиждень наїється, а тут прийшлося додому йти, облизня спіймавши. Відтоді й зареклася Лисичка з Журавлями приятелювати.

Лисичка і рак

Зустрілася Лисичка з Раком. Стала й дивиться, як він помаленьку лізе. А далі давай над ним насміхатися:

— Ну, та й швидкий же ти, нема що й казати! Справжній неборак! А скажи мені, Раче-небораче, чи то правда, що тебе раз по дріжджі послали, а ти аж через рік з дріжджами прийшов та й ті посеред хати розілляв?

— Може, коли й правда була, — каже Рак, — а тепер дуже на брехню схоже.

— Овва! Значить, ти тепер прудкіший став?

— Прудкіший чи не прудкіший, а тобі глузувати не дозволю. Коли хочеш знати, який я прудкий, то давай побиймося об заклад, що я швидше від тебе до того пенька добіжу.

— Що? що? що? — здивувалася Лисичка. — Ти хотів би зі мною наввипередки бігати?

— Не тільки побіжу, а хоч ти на один скок спереду ставай, то я швидше тебе на місці буду, — мовить Рак.

Побилися вони об заклад. Стала Лисичка на один скок поперед Рака, а Рак учепився їй кліщами за хвіст. Рушила Лисичка, біжить щодуху, аж курява здіймається. Добігла до пенька та й кличе:

— А де ти, Раче? Нічого не чути.

— Ну, Раче, де ти там? — ще раз кличе Лисичка та й обернулася хвостом до пенька.

— Та ось де я! Давно вже жду тебе, аж трохи за пеньок забіг.

Юлія Бурій

19 квітня 2016 року з волі Всевишнього відійшла у вічність довголітня членкиня 73-го Відділу СУА, Бріджпорт, Коннектикут, Юлія Бурій.

Народилася Юлія 29 вересня 1924 року у м. Тисьмениця, повіт Станіславів (нинішня Ів.-Франківська обл.) у родині Мельниченків. Під час Другої світової війни ще юною Юлія залишила Батьківщину і опинилася в таборі Ашаффенбург, Баварія, Німеччина. Там вона познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком Михайлом Бурієм. Будучи ще дуже молодими, вони побралися і в щасливої пари народився первісток – Ярослав.

В 1950 році родина емігрувала до Сполучених Штатів Америки, штат Техас. Тут

народилася доня Леся, а пізніше, коли сім'я переїхала до штату Коннектикут, народився ще один син Богдан.

По приїзді до Бріджпорту п. Юлія одразу вступила до 73-го Відділу СУА і сумлінно виконувала різні обов'язки на благо нашої організації. Вона була щирою українською патріоткою, гордою Союзнякою, глибоковірною християнкою, завжди привітною і усміхненою жінкою, коханою дружиною, прекрасною матю, чудовою бабусею та прабабусею, яка залишила коханого чоловіка, троє дітей, п'ятеро внуків і четверо правнуків.

Висловлюємо найщиріші співчуття чоловікові, рідним та близьким св.п. Юлії Бурій – людини, яка зробила значний внесок у розвиток нашої організації та української громади Бріджпорту.

Вічна Вам пам'ять, дорога наша п. Юліє!

Оксана Луків,
голова 73-го Відділу СУА

НАМ ПИШУТЬ...

До Шановної Редакції «Нашого Життя»!

Хочеться дати велике признання родині Фіглюсів – Марійці та її дітям за невтомне пропагування українського мистецтва, історії, культури серед американського населення міста Віт-Брідж, Колорадо, які вже четвертий рік поспіль організують виставку українського мистецтва: різнобарвних вишиванок, чудової кераміки, прекрасних народних строїв, вишуканих різьблених та інкрустованих дерев'яних виробів тощо. В експонатах виставки підкреслюється неповторна краса українського народного мистецтва та всенародна любов до нього українського народу.

Коли читаю в журналі «Наше Життя» про різні дотації і пожертви союзнок – радіє серце, але скигить моя душа. Я вже кілька літ через слабе здоров'я і матеріальні нестатки не в силі допомагати тим, кому ця допомога найбільш конечна.

Дуже горда за невтомну працю СУА та її ідейних членок! Нехай допомагає Вам Свята Трійця та Покровителька України – Пресвята Мати Божя!

Слава Україні! Слава Героям! Слава працьовитому жіноцтву СУА!

З пошаною
та признанням,

Олена Стельмах-Морозевич,
колишня членка СУА,
Колорадо.

Експонати виставки у Віт-Рідж,
Колорадо, 2016 р.

MASHA ARCHER

'*maria muchin*'

Available at...

Ukrainian Museum Gift Shop
222 East 6th Street
New York, NY 10003
212-228-0110 • 212-228-1947

Meet Masha in the San Francisco
Opera Gift Shop
Friday September 11
thru Sunday December 13
Open during all performances
San Francisco Opera
301 Van Ness Avenue
San Francisco, CA
(415) 864-3330

Available online...

www.masha.org • RubyLane/mashaarcher
Etsy/MashaArcher • Ebay/mashabay

masha archer design studio • san francisco • 415.861.8157 • www.masha.org

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENTS

Anna Krawczuk, Iryna Kurowyckyj

Marianna Zajac – President

EXECUTIVE COMMITTEE

Roma Shuhan	– 1st Vice President
Christine Boyko	– 2nd VP – Membership
Sophia Hewryk	– 3rd VP – Culture
Roksolana Misilo	– 4th VP – Public Relations
Iryna Buczkowski	– Recording Secretary
Daria Drozdovska	– Corresponding Secretary
Zoriana Haftkowycz	– Communication/Media Secretary
Oksana Antonyuk	– Treasurer
Vera N. Kushnir	– Financial Secretary
Mariya Andriyovych	– Member-at-Large

REGIONAL COUNCILS

Vera Andrushkiw	– Detroit
Halyna Henhalo	– Philadelphia
Halyna Romanyshyn	– New York City
Xenia Rakowska	– New Jersey
Dozia Krislaty	– Ohio
Lubomyra Kalin	– Chicago
Ulana Zynych	– New England
Maria Cade	– New York Central
Orysia Nazar Zynycz	– Co-Liaisons for Branches-at-Large
Olya Czerkas	

STANDING COMMITTEES

Lidia Bilous	– Social Welfare Chair
Sviatoslava Goy-Strom	– Education Chair
Chryzanta Hentisz	– Arts and Museum Chair
Anna Krawczuk	– Scholarship/Student Sponsorship Program Chair
Olha Drozdowycz	– Archives Chair
Ola Movchan Novak	– Members-at-Large Chair

AUDITING COMMITTEE

Oxana Farion	– Chair
Maria Tomorug	– Member
Renata Zajac	– Member
Jaroslawa Mulyk	– Alternate
Oksana Skypakewych Xenos	– Parliamentarian
Lidia Slysh	– Editor-in-Chief of <i>Our Life</i>
Tamara Stadnychenko	– English-language editor

**СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
UNWLA, INC. SCHOLARSHIP /
CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM**
171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212)228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

Взори до вишивання з громади Погорилівки, пов. Заставна. Надіслала Орыся Зінич.
Patterns for embroidery from Pohorolivka, Zastavna County. Contributed by Orysia Zynycz.